

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U POŽEGI
Sv. Florijana 2, POŽEGA

Poslovni broj: P-117/2023-21

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Požegi, po sucu Ljubomiru Mirkoviću, kao sucu pojedincu, u građansko-pravnoj stvari tužitelja Borislava Banjanina, OIB 10337882016, Matije Antuna Relkovića 13, 34000 Požega, zastupan po opunomoćeniku Velimiru Galiću, odvjetniku u Požegi, Dragutina Lermana 6, 34000 Požega, protiv tuženika Privredna banka Zagreb d.d., Radnička cesta 50, 10000 Zagreb, OIB 02535697732, zastupan po opunomoćenici Luciji Novak, odvjetnici u Zagrebu, Domagojeva 18, 10000 Zagreb, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, vr. p. s. 3.141,70 EUR, nakon javne glavne rasprave zaključene 27. travnja 2026. u nazočnosti tužitelja, opunomoćenika tužitelja te zamjenika opunomoćenika tuženika Nikole Raguža, odvjetnika u Požegi, na temelju članka 335. stavak 4. Zakona o parničnom postupku, 14. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se, da je ništetna odredba članka 7. Ugovora o kreditu broj 9011772333 koji je tužitelj Borislav Banjanin, OIB 10337882016, Matije Antuna Relkovića 13, 34000 Požega, zaključio sa tuženikom Privredna banka Zagreb d.d., Radnička cesta 50, 10000 Zagreb, OIB 02535697732, dana 21. travnja 2005., a ovjeren kod Javnog bilježnika Nike Bagarića, Sv. Florijana 6 „7. OTPLATA KREDITA 7.2 Kredit u iznosu od 107.755,00 CHF i kamata iz točke 4. ovog Ugovora otplaćuje se u 240 jednakih mjesečnih anuiteta plativo u k unskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste banke važeće na dan plaćanja prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio ovog Ugovora.

II Nalaže se tuženiku, Privredna banka Zagreb, d.d. Zagreb, Radnička cesta 50, da tužitelju Borislav Banjanin, Požega, Matije Antuna Relkovića 13, na ime stečenog bez osnove, isplati iznos od 3.141,70 EUR (tritisućečetdesetjedaneurosedamdesetcenti), zajedno sa zakonskim zateznim kamatama i to od dospijeća pa do 31. prosinca 2007. po stopi od 15 % godišnje, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022., po stopi zatezne kamate koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 % poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi zateznih kamata koja se određuje

za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3 % poena, a od 30. prosinca 2023. pa do isplate po stopi koja se za svako polugodište određuje uvećanjem referentne stope odnosno kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamate proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za 3 % poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, (u daljnjem tekstu: zatezna kamata) a koja teče za iznose kako slijedi:

- za iznos od 0,05 EUR sa z.z. kamatom počevši od 30.09.2006. do isplate;
- za iznos 22,37 EUR sa z.z. kamatom počevši od 31.10.2008. do isplate;
- za iznos 24,02 EUR sa z.z. kamatom počevši od 31.12.2008. do isplate;
- za iznos 28,03 EUR sa z.z. kamatom počevši od 31.01.2009. do isplate;
- za iznos 29,79 EUR sa z.z. kamatom počevši od 28.02.2009. do isplate;
- za iznos 24,26 EUR sa z.z. kamatom počevši od 31.03.2009. do isplate;
- za iznos 25,14 EUR sa z.z. kamatom počevši od 30.04.2009. do isplate;
- za iznos 17,94 EUR sa z.z. kamatom počevši od 31.05.2009. do isplate.
- za iznos 11,80 EUR sa z.z. kamatom počevši od 30.06.2009. do isplate;
- za iznos 13,17 EUR sa z.z. kamatom počevši od 31.07.2009. do isplate;
- za iznos 16,71 EUR sa z.z. kamatom počevši od 31.08.2009. do isplate;
- za iznos 16,32 EUR sa z.z. kamatom počevši od 30.09.2009. do isplate;
- za iznos 12,94 EUR sa z.z. kamatom počevši od 31.10.2009. do isplate;
- za iznos 19,26 EUR sa z.z. kamatom počevši od 30.11.2009. do isplate;
- za iznos 23,87 EUR sa z.z. kamatom počevši od 31.12.2009. do isplate;
- za iznos 31,29 EUR sa z.z. kamatom počevši od 31.01.2010. do isplate;
- za iznos 29,36 EUR sa z.z. kamatom počevši od 28.02.2010. do isplate;
- za iznos 38,93 EUR sa z.z. kamatom počevši od 31.03.2010. do isplate;
- za iznos 36,84 EUR sa z.z. kamatom počevši od 30.04.2010. do isplate;
- za iznos 41,21 EUR sa z.z. kamatom počevši od 31.05.2010. do isplate;
- za iznos 70,20 EUR sa z.z. kamatom počevši od 30.06.2010. do isplate;
- za iznos 64,01 EUR sa z.z. kamatom počevši od 31.07.2010. do isplate;
- za iznos 80,72 EUR sa z.z. kamatom počevši od 31.08.2010. do isplate;
- za iznos 75,35 EUR sa z.z. kamatom počevši od 30.09.2010. do isplate;
- za iznos 63,97 EUR sa z.z. kamatom počevši od 31.10.2010. do isplate;
- za iznos 85,97 EUR sa z.z. kamatom počevši od 30.11.2010. do isplate;
- za iznos od 113,37 EUR sa z.z. kamatom počevši od 31.12.2010. do isplate;
- za iznos od 94,49 EUR sa z.z. kamatom počevši od 31.01.2011. do isplate;
- za iznos od 101,34 EUR sa z.z. kamatom počevši od 28.02.2011. do isplate;
- za iznos 92,13 EUR sa z.z. kamatom počevši od 31.03.2011. do isplate;
- za iznos 93,52 EUR sa z.z. kamatom počevši od 30.04.2011. do isplate;
- za iznos od 130,14 EUR sa z.z. kamatom počevši od 31.05.2011. do isplate;
- za iznos od 132,60 EUR sa z.z. kamatom počevši od 30.06.2011. do isplate;
- za iznos od 164,20 EUR sa z.z. kamatom počevši od 31.07.2011. do isplate;
- za iznos od 148,88 EUR sa z.z. kamatom počevši od 31.08.2011. do isplate;
- za iznos od 183,06 EUR sa z.z. kamatom počevši od 30.09.2011. do isplate;
- za iznos od 131,99 EUR sa z.z. kamatom počevši od 31.10.2011. do isplate;
- za iznos od 129,88 EUR sa z.z. kamatom počevši od 30.11.2011. do isplate;
- za iznos od 128,38 EUR sa z.z. kamatom počevši od 31.12.2011. do isplate;

- za iznos od 135,80 EUR sa z.z. kamatom počevši od 31.01.2012. do isplate;
- za iznos od 143,61 EUR sa z.z. kamatom počevši od 29.02.2012. do isplate;
- za iznos od 144,20 EUR sa z.z. kamatom počevši od 31.03.2012. do isplate;
- za iznos od 138,96 EUR sa z.z. kamatom počevši od 30.04.2012. do isplate;
- za iznos od 31,63 EUR sa z.z. kamatom počevši od 31.05.2012. do isplate, a sve u roku od 15 dana.

III Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

"Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., Radnička cesta 50, 10000 Zagreb, OIB 02535697732, da tužitelju Borislavu Banjaninu, OIB 10337882016, Matije Antuna Relkovića 13, 34000 Požega, isplati zakonske zatezne kamate koje teku od dospijeca do 31. srpnja 2008., po stopi od 15%, a od 1. kolovoza 2008., do 31. srpnja 2015., po eskontnoj stopi HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za 5 % poena, a od 1. kolovoza 2015. do 31. srpnja 2022., po stopi koja se određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobre tekućom od 29. studenog 2011., a od 1. kolovoza 2015., do isplate po prosječnoj kamatnoj stopi na stanje kredita odobrenih za razdoblje dulje godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023., pa do isplate, po stopi zateznih kamata koje se određuju za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje glavne operacije refinanciranja, koje je obavila prije kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3% poena, sukladno odredbi članka 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima i sukladno čl.1. Uredbe o izmjeni zakona o obveznim odnosima i to na dolje navedene iznose kako slijedi:

- za iznos od 109,93 EUR sa z.z. kamatom počevši od 31.5.2012 do 8.12.2015.;
- za iznos od 144,00 EUR sa z.z. kamatom počevši od 30.6.2012 do 8.12.2015.;
- za iznos od 140,12 EUR sa z.z. kamatom počevši od 31.7.2012 do 8.12.2015.;
- za iznos od 141,42 EUR sa z.z. kamatom počevši od 31.8.2012 do 8.12.2015.;
- za iznos od 139,24 EUR sa z.z. kamatom počevši od 30.9.2012 do 8.12.2015.;
- za iznos od 133,68 EUR sa z.z. kamatom počevši od 31.10.2012 do 8.12.2015.;
- za iznos od 139,55 EUR sa z.z. kamatom počevši od 30.12.2012 do 8.12.2015.;
- za iznos od 142,79 EUR sa z.z. kamatom počevši od 31.12.2012 do 8.12.2015.;
- za iznos od 141,66 EUR sa z.z. kamatom počevši od 31.1.2013 do 8.12.2015.;
- za iznos od 129,08 EUR sa z.z. kamatom počevši od 28.2.2013 do 8.12.2015.;
- za iznos od 139,79 EUR sa z.z. kamatom počevši od 31.3.2013 do 8.12.2015.;
- za iznos od 140,31 EUR sa z.z. kamatom počevši od 30.4.2013 do 8.12.2015.;
- za iznos od 135,81 EUR sa z.z. kamatom počevši od 31.5.2013 do 8.12.2015.;
- za iznos od 123,81 EUR sa z.z. kamatom počevši od 30.6.2013 do 8.12.2015.;
- za iznos od 123,49 EUR sa z.z. kamatom počevši od 31.7.2013 do 8.12.2015.;
- za iznos od 126,08 EUR sa z.z. kamatom počevši od 31.8.2013 do 8.12.2015.;
- za iznos od 130,93 EUR sa z.z. kamatom počevši od 30.9.2013 do 8.12.2015.;
- za iznos od 138,34 EUR sa z.z. kamatom počevši od 31.10.2013 do 8.12.2015.;
- za iznos od 134,52 EUR sa z.z. kamatom počevši od 30.11.2013 do 8.12.2015.;
- za iznos od 136,72 EUR sa z.z. kamatom počevši od 31.12.2013 do 8.12.2015.;
- za iznos od 139,23 EUR sa z.z. kamatom počevši od 31.1.2013 do 8.12.2015.;
- za iznos od 141,60 EUR sa z.z. kamatom počevši od 28.2.2013 do 8.12.2015.;
- za iznos od 144,93 EUR sa z.z. kamatom počevši od 31.3.2013 do 8.12.2016.;
- za iznos od 143,92 EUR sa z.z. kamatom počevši od 30.4.2013 do 8.12.2015.;

- za iznos od 140,01 EUR sa z.z. kamatom počevši od 31.5.2014 do 8.12.2015.;
- za iznos od 138,42 EUR sa z.z. kamatom počevši od 30.6.2014 do 8.12.2015.;
- za iznos od 138,84 EUR sa z.z. kamatom počevši od 31.7.2014 do 8.12.2015.;
- za iznos od 143,89 EUR sa z.z. kamatom počevši od 31.8.2014 do 8.12.2015.;
- za iznos od 147,56 EUR sa z.z. kamatom počevši od 30.9.2014 do 8.12.2015.;
- za iznos od 146,73 EUR sa z.z. kamatom počevši od 31.10.2014 do 8.12.2015.;
- za iznos od 150,24 EUR sa z.z. kamatom počevši od 30.11.2014 do 8.12.2015.;
- za iznos od 152,70 EUR sa z.z. kamatom počevši od 31.12.2014 do 8.12.2015.;
- za iznos od 151,39 EUR sa z.z. kamatom počevši od 31.1.2015 do 8.12.2015.;
- za iznos od 153,14 EUR sa z.z. kamatom počevši od 28.2.2015 do 8.12.2015.;
- za iznos od 153,14 EUR sa z.z. kamatom počevši od 31.3.2015 do 8.12.2015.;
- za iznos od 153,14 EUR sa z.z. kamatom počevši od 30.4.2015 do 8.12.2015.;
- za iznos od 153,14 EUR sa z.z. kamatom počevši od 31.5.2015 do 8.12.2015.;
- za iznos od 153,14 EUR sa z.z. kamatom počevši od 30.6.2015 do 8.12.2015.;
- za iznos od 153,14 EUR sa z.z. kamatom počevši od 31.7.2015 do 8.12.2015.;
- za iznos od 153,14 EUR sa z.z. kamatom počevši od 31.8.2015 do 8.12.2015.;
- za iznos od 153,14 EUR sa z.z. kamatom počevši od 30.9.2015 do 8.12.2015., a sve u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe."

IV Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., Radnička cesta 50, 10000 Zagreb, OIB 02535697732, da tužitelju Borislavu Banjaninu, OIB 10337882016, Matije Antuna Relkovića 13, 34000 Požega, naknadi trošak ovog parničnog postupka u iznosu od 1.773,17 EUR (tisućsedamstadesettri eurasedamnaestcenti), zajedno sa zateznom kamatom počev od 14. svibnja 2026. pa do isplate, a u roku od 15 dana.

r i j e š i o j e

Dopušta se preinaka tužbe u ovoj građansko-pravnoj stvari.

Obrazloženje

1. Tužitelj Borislav Banjanin, OIB 10337882016, Matije Antuna Relkovića 13, 34000 Požega, je po opunomoćeniku utužio tuženika Privrednu banku Zagreb d.d. (u daljnjem tekstu: tužitelj i tuženik) navodeći u tužbi da je sa tuženikom dana 9. kolovoza 2006., zaključio Ugovor o kreditu, broj 9011772333 te su stranke zatim, tako sačinjenu privatnu ispravu, podnijeli na potvrdu kod Javnog bilježnika Nike Bagarića iz Požege, pod brojem ovjere OU-424/2006. Na osnovu tog Ugovora, tužitelj je od tuženika ishodio kredit u iznosu od 107.755,00 CHF u protuvrijednosti u kunama, na rok otplate kredita od 240 mjeseci.

Tužitelj je sa tuženikom sačinio konverziju kredit iz CHF u EUR.

U članku 1. gore navedenog ugovora, iznos kredita = ugovoreno je da se banka obavezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje iznos u kunama koji odgovara protuvrijednost od 107.755,00 CHF, po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan korištenja kredita.

Kredit u iznosu od 107.755,00 CHF i kamata iz točke 4. ovog Ugovora otplaćuje se u 240 jednakih mjesečnih anuiteta plativo u kunskoj protuvrijednosti po

srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banka važeće na dan plaćanja prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio ovog Ugovora.

Dana 8. prosinca 2015. parnične stranke su sklopili Dodatak ugovoru o kreditu broj 9011772333, temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju

U članku 3. Dodatka, ugovoreno je da : Ugovorne strane suglasno utvrđuju da nakon konverzije kredita iz članka prvog ovog dodatka denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CH u kredit denominiran u kunama sa valutnom klauzulom u EUR iznos preostale neotplaćene glavnice kredita ma dan 30. rujna 2015. iznosi 46.722,88 EUR. Ugovorne strane suglasno utvrđuju da iznos pretplate iznosi 5.654,29 EUR, a koji iznos sukladno čl. 19.c. st.1. točka 5. Zakona preračunava u kune, što po srednjem tečaju za EUR iz tečajne liste Banke na dan 30. rujna 2015., iznosi 43.184,64 kuna, te da se navedeni iznos koristi za namirenje budućih anuiteta u valutnoj klauzuli u EUR koji će dospijevati nakon sklapanja ovog Dodatka, na način, da će se sukcesivno kod plaćanja budućeg anuiteta iznos 50% dosjelog anuiteta u valutnoj klauzuli u EUR utvrđenog u novom otplatnom planu iz članka šestog ovog Dodatka namirivati pretplatom sve dok se pretplata u potpunosti ne iskoristi, s tim da za to razdoblje preostalih 50% iznosa dosjelog anuiteta plaća korisnik kredita.

Naime, takvim postupanjem, a na način kako je to određeno u članku 1. Ugovora o kreditu, tuženik je doveo do nesrazmjera u pravima i obvezama, do nejednakosti u pravima i obvezama, tj. nije savjesno i pošteno, da sklopljeni pravni posao, tj. konkretni Ugovor, jednu ugovornu stranu dovede do egzistencijalnih problema i narušavanja životnog standarda, što je suprotno moralu društva, te zasigurno to nije bila prava volja tužitelja u trenutku zaključenja tog ugovora. Takvo postupanje tuženika, je suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu, načelu savjesnosti i poštenja, te uz neodredivost promjenjive kamatne stope, što je u ukupnosti dovelo do nejednakosti u pravima i obvezama ugovornih strana, velikog povećanja rata kredita tužitelja, što je itekako dovoljan razlog za utvrđenje tih odredbi ugovora o kreditu ništetnom.

Naime, u članku 1. i 7. Ugovora o namjenskom kreditu, a zatim i njenom neopravdanom naplatom, tuženik je nezakonito i neosnovano stavio tužitelja u neravnopravan položaj, protivno dolje navedenim zakonima. Tužitelj također mora upoznati tuženika da je Zakonom o obveznim odnosima u članku 3. određeno, da su sudionici ugovornog odnosa moraju biti ravnopravni, a člankom 4. da se sudionici kod ugovaranja moraju pridržavati načela savjesnosti i poštenja, stoga jednostrana promjena ugovorenih obaveza svakako ne spada u obvezno - pravni odnos, niti je takav način određivanja obveza utemeljen na načelu savjesnosti i poštenja.

Tužitelj je kod tuženika podigla namjenski kredit za kupnju kuće, a nakon sklapanja Ugovora o namjenskom kreditu došlo je do primjene tečaja CHF, pri čemu je istovremeno mijenjan (povećan) anuitet kredita. Isto tako, u parnici radi zaštite kolektivnih interesa potrošača pravomoćnom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. utvrđeno je da je između ostalih banaka i tuženik u razdoblju od 2004. do 31. prosinca 2008., povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nije kao trgovac potrošače u cijelosti informirala o svim o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu ,

što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a koje povrede traju i dalje. Isto tako, sklopljeni Dodatak ugovoru o kreditu, koji je između stranaka sklopljen temeljem Zakona o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju, tj. Konverzija je je ništetna, s obzirom na to, da su u konverziju „ušle“ odredbe o valutnoj klauzuli (a koja je bila ništetna) i promjenjivim kamatnim stopama na način, da se mijenjaju jednostranom odlukom banke (a koja je bila ništetna) a ne početne postavke (početni isplatni tečaj i početna kamatna stopa) a što je uslijed ništetnosti odredbe o valutnoj klauzuli (i promjenjivim kamatnim stopama na način da se mijenja jednostranom odlukom banke) bilo stvarno stanje koje se potvrđuje nepostojanjem podredno ništetnosti „Konverzije“. Sukladno članku 270. st.1. ZOO-a, kada je činidba nemoguća ugovor je ništetan. A konkretno predmet ugovora, konvertiranje CHF-a je ništetna, kao i primjena ništetne kamatne stope. Konkretno, primjena valute CHF, a koji ugovor je bio ništetan, bio je glavni predmet konverzije, uz što je izmijenjena i ništetna cijena. Jasno je, da uslijed ništetnosti glavnog predmeta konverzije, a koje je ništetno stanje je „ušlo“ u konvertiranje sukladno članku 324.st.1 ZOO-a, sklopljena konverzija ne može opstati, jer se iz nje, ne mogu izvući nikakve početne postavke temeljem kojih bi ona mogla valjana. Tužitelj ne spori, da mu je tuženik jednostrano utvrdio gore navedenu pretplatu, međutim ista je učinjena protivnom Zakonu, tj. ništetna je.

2. Tužitelj ističe u tužbi da je, a na način kako je to određeno u članku 1. i 7. Ugovora o namjenskom kreditu, tuženik učinio nesrazmjer u pravima i obvezama, do nejednakosti u pravima i obvezama, tj. da nije savjesno i pošteno, da sklopljeni pravni posao, tj. konkretni ugovor, jednu ugovornu stranu dovede do egzistencijalnih problema i narušavanja životnog standarda, što je suprotno moralu društva, te zasigurno da to nije bila njena prava volja u trenutku zaključenja tog Ugovora. Takvo postupanje tužene je suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu, načelu savjesnosti i poštenja, te uz neodredivost promjenjive kamatne stope, što je u ukupnosti dovelo do nejednakosti u pravima i obvezama ugovornih strana, velikog povećanja rata kredita tužitelja, što je itekako dovoljan razlog za utvrđenje tih odredbi ugovora o kreditu ništetnom. Naime, u članku 1. i 7. Ugovora o namjenskom kreditu, a zatim i njenom neopravdanom naplatom, tuženik je nezakonito i neosnovano stavio tužitelja u neravnopravan položaj, protivno dolje navedenim zakonima. Tužitelj podsjeća tuženika da je Zakonom o obveznim odnosima u članku 3. određeno, da su sudionici ugovornog odnosa moraju biti ravnopravni, a člankom 4. da se sudionici kod ugovaranja moraju pridržavati načela savjesnosti i poštenja, stoga jednostrana promjena ugovorenih obaveza svakako ne spada u obvezno pravni odnos, niti je takav način određivanja obveza utemeljen na načelu savjesnosti i poštenja. Tužitelj je kod tuženika podigao namjenski kredit za adaptaciju stambenog objekta i zatvaranje stambenog kredita, a nakon sklapanja Ugovora o namjenskom kreditu došlo je do promjene tečaja CHF, pri čemu je istovremeno mijenjan (povećan) anuitet kredita. Isto tako, da je u parnici radi zaštite kolektivnih interesa potrošača pravomoćnom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. utvrđeno je da je između ostalih banaka i tuženica u razdoblju od 2004. do 31. prosinca 2008., povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepošteno ugovorne odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nije kao trgovac potrošače u cijelosti informirala o svim o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a

tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a koje povrede traju i dalje. Dodatak ugovoru o kreditu, koji je između stranaka sklopljen temeljem Zakona o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju, tj. Konverzija je je ništetna, s obzirom na to, da su u konverziju „ušle“ odredbe o valutnoj klauzuli (a koja je bila ništetna) i promjenjivim kamatnim stopama na način, da se mijenjaju jednostranom odlukom banke (a koja je bila ništetna) a ne početne postavke (početni isplatni tečaj i početna kamatna stopa) a što je uslijed ništetnosti odredbe o valutnoj klauzuli (i promjenjivim kamatnim stopama na način da se mijenja jednostranom odlukom banke) bilo stvarno stanje koje se potvrđuje nepostojanjem podredno ništetnosti „Konverzije“. Sukladno članku 270. st.1. ZOO-a, kada je činidba nemoguća ugovor je ništetan. A konkretno predmet ugovora, konvertiranje CHF-a je ništetna, kao i primjena ništetne kamatne stope. Konkretno, primjena valute CHF, a koji ugovor je bio ništetan, bio je glavni predmet konverzije, uz to što je izmijenjena i ništetna cijena. Jasno je, da uslijed ništetnosti glavnog predmeta konverzije, a koje je ništetno stanje je „ušlo“ u konvertiranje sukladno članku 324. st. 1 ZOO-a, sklopljena konverzija ne može opstati, jer se iz nje, ne mogu izvući nikakve početne postavke temeljem kojih bi ona mogla biti valjana. Tužitelj ne spori, da mu je tuženik utvrdio gore navedenu pretplatu u konverziji, međutim ista je učinjena protivno zakonu, ali kako tužitelj nije mogao dobiti prikaz, sa izračunom te pretplate, stoga je tužitelj prisiljen podignuti ovu tužbu. Osim toga, iz utvrđene pretplate, koju je sam sačinio tuženik, a iznosi 5.800,29 EUR nije jasno, da li se ta pretplata odnosi na promjenjivu kamatu ili pak valutnu razliku.

3. Tužitelj je postavio tužbeni zahtjev na utvrđenje ništetnosti dijela Ugovora o namjenskom kreditu od 21. travnja 2005. (u tužbi u točki I utvrđeno da je Ugovor zaključen 9. kolovoza 2006.) i to u onom dijelu gdje u članku 1. navedenog Ugovora stoji da korisnik odobrava i stavlja na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 107.755,00 CHF obračunato po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke, a da se korisnik kredita obvezuje iznos kredita vratiti uz valutnu klauzulu s pripadajućim kamatama u vrijeme i na način utvrđen Ugovorom, kao i u točki 4 Ugovora, gdje stoji da korisnik kredita otplaćuje kredit u 240 mjesečnih jednakih anuiteta plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste banke važećem na dan plaćanja prema otplatnoj Tablici koja je sastavni dio Ugovora.

3.1. Tužitelj je zahtijevao da sud utvrdi da je ništetna odredba točke 3. Dodatka Ugovora o kreditu broj 9011772333, a koji su parnične stranke sklopile temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju – konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR, a koja glasi: "U članku 3. Dodatka, ugovoreno je da: Ugovorne strane suglasno utvrđuju da nakon konverzije kredita iz članka prvog ovog dodatka denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CH u kredit denominiran u kunama sa valutnom klauzulom u EUR iznos preostale neotplaćene glavnice kredita ma dan 30. rujna 2015. iznosi 46.722,88 EUR. Ugovorne strane suglasno utvrđuju da iznos pretplate iznosi 5.654,29 EUR, a koji iznos sukladno čl. 19.c. st.1. točka 5. Zakona preračunava u kune, što po srednjem tečaju za EUR iz tečajne liste Banke na dan 30. rujna 2015., iznosi 43.184,64 kuna, te da se navedeni iznos koristi za namirenje budućih anuiteta u valutnoj klauzuli u EUR koji će dospijevati nakon sklapanja ovog Dodatka, na način, da će se sukcesivno kod plaćanja budućeg anuiteta iznos 50% dosjelog anuiteta u valutnoj klauzuli u EUR utvrđenog u novom otplatnom planu iz članka šestog ovog Dodatka

namirivati pretplatom sve dok se pretplata u potpunosti ne iskoristi, s tim da za to razdoblje preostalih 50% iznosa dospjelog anuiteta plaća korisnik kredita."

3.2. Tužitelj nije specificirao kondemnatorni tužbeni zahtjev već je zahtijevao da tuženik tužitelju isplati novčani iznos čija će visina biti utvrđena nakon što tuženik dostavi izračun preplate po mjesecima, a na dan 30. rujna 2015. te nakon što se provede financijsko-knjigovodstveno vještačenje, zajedno s troškom parničnog postupka.

3.3. Naknado, u podnesku od 30. siječnja 2025. tužitelj je istakao kako povlači tužbeni zahtjev u dijelu gdje je tražio utvrđenje ništetnosti članka 3. Dodatka Ugovora o kreditu od 8. prosinca 2015.

4. Dakle, kondemnatornim tužbenim zahtjevom tužitelj nije određeno zahtijevao da mu tuženik po osnovi stečenog bez pravne osnove isplati određeni novčani iznos ali je zadržao pravo da uredi tužbeni zahtjev nakon što sud u postupku izvede dokaz financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem, kako je uvodno već istaknuto.

4.1. Nakon provedenog dokaza financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem tužitelj je u podnesku od 2. travnja 2026. specificirao tužbeni zahtjev, a na način da je zahtijevao da sud utvrdi da je ništetna odredba članka 7. Ugovora o kreditu broj 9011772333 koji je on kao korisnik kredita zaključio s tuženikom kao kreditorom 9. kolovoza 2006. u dijelu gdje je utvrđeno da kredit u iznosu od 107.755,00 CHF i kamatu iz točke 4. Ugovora otplaćuje u 240 jednakih mjesečnih anuiteta, plativo u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste banke važeće na dan plaćanja prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio rečenog Ugovora, a po osnovi restitucijskog zahtjeva od tuženika je zahtijevao iznos od 3.283,26 EUR sa zateznom kamatom na pojedinačne novčane iznose kako stoji u podnesku od 2. travnja 2026.(stranica 211 – 212 spisa), tj. na svako mjesečne više isplaćene pojedinačne novčane iznose da mu tuženik isplati i zateznu kamatu, zajedno s troškom parničnog postupka. Također je zahtijevao da mu tuženik isplati zateznu kamatu na pojedinačno utvrđene iznose počev od 31. svibnja 2012., 30. lipnja 2012., 31. srpnja 2012. itd. (kako stoji u zahtjevu na stranici 212 podneska od 2. travnja 2026.) pa sve do dana zaključene konverzije tj. Dodatka Ugovoru o kreditu broj 9011772333 (u daljnjem tekstu: Sporazum o konverziji), a koji su on kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor zaključili 8. prosinca 2015. i taj Dodatak je potvrdio Javni bilježnik Niko Bagarić u Požegi pod brojem OV-8362/15, 9. prosinca 2015.

5. U odgovoru na tužbu tuženik u cijelosti osporava istaknuti tužbeni zahtjev kao neosnovan, uključujući pravnu osnovu, visinu te činjenice i razloge kojima je tužitelj obrazložio svoju tužbu u ovom sporu. Tuženik se protivi tužiteljevom dokaznom prijedlogu o provođenju financijskog vještačenja i svih ostalih dokaza predloženih od tužitelja radi utvrđivanja činjenica s obzirom da se u konkretnom slučaju spor vodi u vezi s pravnim pitanjem. No, tuženik je istakao kako je tužitelj postavio nespecificirani tužbeni zahtjev sa pripadajućim zateznim kamatama, a koji bi iznos predstavljao iznos za kojeg je tužitelj navodno "preplatio" rate kredita temeljem Ugovora o kreditu uslijed rasta tečaja koje su se događale za vrijeme otplate kredita. Tuženik je istakao prigovor zastare te ponovno istakao kako postavljeni tužbeni zahtjev u cijelosti nije jasan, nedefiniran je u dijelu koji se odnosi na isplatu, tužitelj nije dokazao da bi bili ispunjeni uvjeti za podnošenje stupnjevite tužbe iz članka 186.b Zakona o parničnom

postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 - u daljnjem tekstu: ZPP). Obrazložio je kako tužitelj nije priložio dokaze koju je eventualno dokumentaciju zatražio od tuženika kao što nije dokazao niti da se radi o dokumentaciji kojom on sam ne raspolaže. Zbog toga se u pogledu dijela tužbenog zahtjeva za isplatu tužba ima smatrati neurednom i podobnom za odbačaj.

Nesporno je da je, tvrdi tuženik, tužitelj kao klijent banke prihvatio konverziju kredita i potpisao navedeni Dodatak i onda više ne može postavljati bilo kakav zahtjev u odnosu na ugovorni odnos koji je prestajao postojati. Tuženik se pozvao na rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske u tzv. oglednom postupku br. Gos-1/2019 od 4. ožujka 2020. u kojem je odlučeno kako je Sporazum o konverziji utemeljen za Zakonu o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj: 102/15 – dalje u tekstu: ZID ZPK/15) i ima pravne učinke i valjan je u slučaju kad su nišetne odredbe osnovnog Ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli. Dakle, tuženik smatra kako tužitelj kao potrošač neosnovano tužbenim zahtjevima traži još povoljnije uvjete (bez valjanog pravnog temelja) od onih koji su mu zakonsku dopušteni zakonskim odredbama, ali i povoljnije od onih po kojima kredite vraćaju potrošači koji su od samog početka imali sklopljene isključivo kredite s valutnom klauzulom u EUR. Kako navedeni Sporazum stranaka predstavlja novu pravnu osnovu koja svoje izvorište ima u prisilnom propisu, a koji je ocjenjen suglasnim s Ustavom Republike Hrvatske, kako je u svojoj Odluci i naveo Vrhovni sud Republike Hrvatske (Gos-1/2019) kako svako daljnje tužiteljevo potraživanje u svezi s dodacima Ugovora o kreditu prelazi zakonske okvire.

Što se tiče valutne klauzule tuženik je istakao da je jasno kako za opstojnost i primjenu valutne klauzule postoji zakonska osnova, budući da se radi o Zakonom izričito dopuštenoj klauzuli. Zaključno tuženik smatra kako je prilikom zaključenja predmetnog Sporazuma u potpunosti poštovao važeću zakonsku regulativu te je argumentacija tužitelja koji pokušava svoj slučaj odvesti pod zakonske odredbe važeće u vrijeme podnošenja predmetne tužbe sudu, a ne u vrijeme zaključenja / trajanja Ugovora o kreditu, očito pogrešna i promašena. Provođenju financijsko-knjigovodstvenog vještačenja tuženik se protivio navodeći da je isti dokaz protivan načelu ekonomičnosti, a ukoliko bi sud ipak odredio provođenje financijsko-knjigovodstvenog vještačenja tada je predloženo da vještak izvještati jesu li konverzijom u obračun uključena sva plaćanja od početka trajanja kredita i to plaćanja preračunata kao da je kredit početno bio u EUR, što naravno uključuje i kamate. U tom pravcu je tuženik istakao da je zakonodavac citiranim Zakonom detaljno definirao na koji način se utvrđuje preplata konvertiranih kredita, ne ostavljajući niti strankama mogućnost da prilikom konverzije postupe protivno tom prisilnom propisu. Također ni sudovi ne mogu davati naloge za vještačenjem protivno kogentnim odredbama ZPK-a, a niti je vještacima dopušteno vještačiti na način koji odudara od spomenutog kogentnog propisa. U tom pravcu je tuženik istakao da su člankom 19.c ZID ZPK/15 vrlo detaljno definirani i mjerodavni tečajevi i kamatna stopa, a koji se imaju primijeniti kod izračuna preplate pa se onda samo takvi (kogentnom odredbom propisani) tečajevi i kamatne stope smiju uzeti u obzir kod utvrđivanja iznosa preplate i to vještak mora uzeti u obzir.

Tuženik se zbog obrazloženih navoda, opet uz isticanje prigovora zastare, protivio tužbenom zahtjevu u cijelosti i predložio sudu da odbije tužbeni zahtjev tužitelja uz naknadu troškova parničnog postupka tuženiku.

6. O odlučnim činjenicama – tuženik je ponovio da je kredit konvertiran odnosno predmetni kredit konvertiran je sukladno odredbama Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN br. 102/2015 - u nastavku „ZID ZPK/15“) s obzirom na to da su tužitelj i tuženik 8. prosinca 2015. godine sklopili Dodatak ugovoru o kreditu kojim je izvršena konverzija predmetnog kredita s CHF valutnom klauzulom u kredit s EUR valutnom klauzulom. Sve tužiteljeve uplate (i s osnove svakog povišenja CHF kamatne stope tijekom otplate, kao i s osnove svakog povišenja CHF tečaja tijekom otplate) uzete su u obzir prilikom izrade konverzije i iskorištene, odnosno uračunate za otplatu usporednog EUR kredita u skladu s odredbama ZID ZPK/15, pa je opet u nastavku postupka, kako stoji u podnesku od 17. veljače 2025. tuženik isticao da ukazuje na to da je sukladno članku 19.d. ZID ZPK/15 prije objave kalkulatora konverzije bila dužna pribaviti mišljenje ovlaštenog revizora ili sudskog vještaka da je kalkulator izrađen u skladu s načinom izračuna propisanim člankom 19.c ZID ZPK/15 te takvo mišljenje objaviti na svojim mrežnim stranicama. Prema tome, na strani banke postoji zakonska presumpcija da je izračun izvršen u skladu sa zakonom s obzirom na to da je to upravo i potvrdio neovisni revizor.

Konverzija kredita, nastupila je na temelju očitovanja volje tužitelja koji se kreditno zadužio uz valutnu klauzulu u CHF da se njegov kredit konvertira u kredit u kunskoj protuvrijednosti EUR u skladu s odredbama ZID ZPK/15 i to nakon što je tužitelj, u skladu s odredbama ZID ZPK/15 dobio od banke zakonom propisane, iscrpne podatke za donošenje informirane odluke o tome hoće li ili neće prihvatiti konverziju, uključujući podatak o pretplatama iz razdoblja primjene valutne klauzule u CHF i promjenjive kamate u brojčanom iznosu pri čemu je sam način izračuna konverzije zakonodavac izričito propisao u članku 19.c ZID ZPK/15 na način da je banka bila dužna početno odobrenu CHF glavnicu kredita pretvoriti u EUR glavnicu po tečaju primjenjivom na datum isplate kredita, početno ugovorenu kamatnu stopu CHF kredita zamijeniti EUR kamatnom stopom koju je tužena banka primjenjivala na EUR kredite na datum sklapanja CHF ugovora o kreditu, iznose uplaćene radi namirenja početno utvrđenih CHF anuiteta pretvoriti u EUR po tečaju primjenjivom na datum uplate pri čemu su takvi iznosi pretvoreni u EUR predstavljali osnovu za namirenje EUR anuiteta utvrđenih po novom EUR otplatnom planu, ukupno uplaćene iznose (preračunate u EUR), a koji su veći od iznosa potrebnih uplata po usporednom EUR kreditu rasporediti kao preplatu te iskoristiti za namirenje budućih EUR anuiteta ili isplatiti korisniku kredita, ovisno koji je od dva moguća, zakonom propisana slučaja nastupio, pri čemu na iznos preplate tužena banka nije bila dužna obračunati ni kamatu niti tečajnu razliku, već je njih, sukladno izričitoj zakonskoj odredbi, snosio potrošač. Takvo zakonsko rješenje iz ZID ZPK/15 bilo je naročito propagirano u javnosti, kako od strane zakonodavca, tako i od strane interesnih skupina potrošača, između ostaloga radi „trajnog eliminiranja neravnopravnog položaja dužnika u CHF s ciljem otklanjanja posljedica velikih tečajnih neravnoteža u odnosu nacionalne hrvatske valute i CHF“ i rasterećenja općinskih sudova smanjenjem broja tužbi, a tužena banka bila je u zakonskoj obvezi sklopiti pravni posao kojim se u pravnom smislu implementirala volja tužitelja da konvertira svoj kredit, što je ona i učinila pod prijetnjom strogih prekršajnih sankcija iz ZID ZPK/15; pa je time naposljetku, sukladno intenciji zakonodavca tužitelj stavljen u položaj kao da je otpočetka, cijelo vrijeme koristio kredit denominiran u EUR, čime je isključivo po svojem slobodnom izboru, izjednačen s položajem potrošača koji su se zadužili kreditom u EUR, sve na način koji je bio utemeljen na valjano, od strane banke primijenjenim, a iscrpno propisanim procedurama i svim uvjetima koje je

zakonodavac normirao u ZID ZPK/15, uključujući svako povišenje CHF kamatne stope i povišenje CHF tečaja tijekom otplate.

7. Konkretni tužitelj je dakle svojom slobodnom voljom prihvatio konverziju. Sklapanjem dodatka/aneksa ugovoru o kreditu između tužitelja i tuženika nastao je pravni odnos koji je zakonodavac upravo i imao u vidu kada je tužitelju ponudio mogućnost konverzije koju mu banka nije mogla uskratiti. O odlučnim pravnim pitanjima ističe kako sklopljeni pravni posao povodom tužiteljeva prihvata konverzije koji je tuženik morao prihvatiti pod prijetnjom Zakonom propisanih sankcija jest pravni posao kojim su stranke, isključivo po izboru tužitelja, riješile sve svoje pravne odnose, prije i poslije konverzije na način propisan zakonom. Pravni posao (dodatak) kojim je izvršena konverzija odnosi se na konvertiranje ugovora o kreditu ab initio i to u oba bitna sastojka: i u dijelu valutne klauzule i u dijelu kamatne stope. Njime su ugovorne strane suglasnošću volja stvorile posve novu pravnu osnovu (različitu od ugovora o kreditu u švicarskim francima koji je bio predmetom konverzije) temeljem koje su se tužitelj (dobrovoljno) i tuženik (po sili zakona) sporazumjeli pod kojim će kreditnim uvjetima (uz koju valutnu klauzulu i uz koje kamatne stope) iskoristiti do tada uplaćene svote. Taj pravni posao bio je, kao što je to opće poznato, ujedno ekonomski nepovoljan za tuženu banku, ali je ona po svemu postupila u skladu sa zakonom. 20. Banka je pri tome po ZID ZPK/15 bila dužna napraviti „novi otplatni plan“ i njime zamijeniti „početno utvrđeni otplatni plan“ (članak 19.c, stavak 1 točka 3. ZID ZPK/15) s „novim anuitetima u EUR“, te svim „izmjenama ugovornih uvjeta“ koji uključuju „iznos, vrstu i razdoblje promjene kamatnih stopa i ostale promjene koje su tijekom trajanja ugovora o kreditu uvjetovale izmjenju početno utvrđenog otplatnog plana i anuiteta“.

Naposljetku, banka je klijentu (ovdje tužitelju) bila dužna dostaviti propisani „izračun konverzije s prijedlogom novog ili izmijenjenog ugovora o kreditu“ (čl. 19.e ZID ZPK/15), a potrošač je bio slobodan prihvatiti ili ne prihvatiti tu ponudu. Ako tužitelju ponuda nije odgovarala, nije trebao prihvatiti konverziju.

Kad je tužitelj razmatrao mogućnost konverzije, najprije je prihvaćao „izračun konverzije“ utemeljen na „novom otplatnom planu“ te predviđen pravilima iz članka 19.c. ZID ZPK/15, a u kojem su, između ostaloga, točnom brojkom bile navedene sve kamatne stope koje su se morale primijeniti kroz cijelo već proteklo razdoblje otplate. Nakon toga, sklapao se spomenuti pravni posao koji je po sili zakonskog uređenja, uključivao: 1. promjenu valute kredita iz CHF u EUR, promjenu kamatne stope od datuma sklapanja ugovora do sklapanja dodatka ugovoru te i ubuduće na način da se umjesto svih onih promjenjivih kamatnih stopa koje su bile primjenjivane u otplati kredita u CHF primjenjuje sve one promjenjive kamatne stope – prikazane u apsolutnom iznosu – koje je vjerovnik primjenjivao kod kredita u EUR, utvrđenja preostalog iznosa neotplaćene glavnice kredita u EUR te sporazum o raspolaganju preplatom, odnosno podmirenju manje uplaćenog iznosa.

Dakle, sklapanjem dodatka, tužitelj i tužena banka su u skladu s odredbama ZID ZPK/15 trajno i konačno uredili svoj pravni odnos u pogledu svih ranije izvršenih preplata po ranijoj CHF kreditnoj partiji te su stoga konverzijom posljedice nepoštene, ništetne odredbe CHF ugovora o kreditu uređene voljom stranaka što smisleno isključuje pravo tužitelja da uz provedenu konverziju istodobno traži i povrat stečenoga bez osnove pozivom na uvjete ugovora o kreditu u CHF-u koji je konverzijom ab initio otpao i nadomješten je novom, nesporno zakonitom osnovom (EUR ugovor) temeljem koje je tužitelj stekao na zakonu utemeljeno potraživanje preplate.

Kako su međutim voljom ugovornih strana sva plaćanja u otplati CHF kredita ugovorena kao plaćanja s osnove EUR kredita (i to s učinkom ab initio) pa je obračun svih uplata po ranijoj pravnoj osnovi plaćanja (konvertirani CHF ugovor) izvršen u odnosu na novu pravnu osnovu (postojeći EUR ugovor), tužitelj više ne može imati zahtjev zbog stjecanja bez osnove pozivom na uvjete CHF kredita.

U potvrdu ovog stajališta, da govori i shvaćanje VSRH iz odluke Rev 1172/2018 od 19. ožujka 2019. koje eliminira zahtjeve po osnovi razlike kamata ili tečajnih razlika u slučaju konverzije kredita: „U odnosu na pitanje kako se mogu nadomjestiti odredbe ugovora o potrošačkom kreditiranju koje su utvrđene ništetnim: Načelno promatrano izvor obveze može biti volja stranaka, zakon i odluka suda ili koje druge vlasti, pa se i ništetna odredba nekog ugovora također može nadomjestiti voljom stranka (što je uobičajeni način izmjene i dopune ugovora), odlukom suda te izravnom primjenom prisilnog propisa koji na jasan način dopunjava ili mijenja odredbe ugovora“.

Ta je praksa nadalje potvrđena i u praksi brojnih županijskih sudova u zemlji.

Iz navedenoga proizlazi i daljnji zaključak: ako je tužitelj iz bilo kojeg razloga smatrao da mu zakonom propisani uvjeti konverzije nisu prihvatljivi, jer su po njegovu mišljenju trebali biti u bilo kojem pogledu drukčiji, tada nije trebao prihvatiti konverziju, koja je bila pravno moguća samo pod uvjetima koji su bili striktno propisani u ZID ZPK/15. Tužitelj je, za razliku od tužene banke, imao punu slobodu izbora, kojom se i koristio.

Stoga su i razlozi na koje se tužitelj konkretno poziva u tužbi, načelno u pravnom smislu pravno nerelevantni, jer je tužitelj prethodno prihvatio ponudu na konverziju takvu kakvom ju je zakonodavac definirao. U takvim okolnostima tuženik predlaže da sud primijeni načelo pacta sunt servanda, u skladu s važećim propisima. U odnosu na praksu ECJ, treba istaknuti kako okolnosti svih dosadašnjih postupaka pred tim sudom, nisu istovjetne okolnostima u ovom i drugim sličnim parničnim postupcima u Hrvatskoj. Naime, konverzija ugovora o kreditu sklopljenom uz valutnu klauzulu u CHF-u u ugovor o kreditu uz valutnu klauzulu u EUR u Republici Hrvatskoj nije bila posljedica intervencije državnog suda u sadržaj ugovora o kreditu, kao što nije niti posljedica intervencije zakonodavca u sadržaj ugovora između tužitelja i tužene banke na način da bi potrošač bio prisiljen prihvatiti konverziju. U Hrvatskoj nijednom potrošaču, pa tako ni tužitelju nitko nije nametnuo da prihvati konverziju, dakle ni sud, ni zakonodavac, a ponajmanje tužena banka.

U vezi s time, tek podredno valja istaknuti da tužiteljeve tvrdnje također nemaju uporišta u pravu, kako se to obrazlaže u nastavku.

Preplate po osnovi promjena CHF tečaja također su uzete u obzir na način kako je to propisao ZID ZPK/15.

ZID ZPK/15 je propisao osnovno načelo konverzije podrazumijevajući konverziju kredita s CHF valutnom klauzulom u kredit s EUR valutnom klauzulom radi promjene valutne klauzule na način da se položaj potrošača s kreditom s CHF valutnom klauzulom izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit s valutnom klauzulom u EUR. Prihvatom konverzije, CHF valutna klauzula nadomještena je EUR valutnom klauzulom. Sklapanjem dodatka, tužitelj i tužena banka su u skladu s odredbama ZID ZPK/15, trajno i konačno uredile svoj pravni odnos, u pogledu svih ranije izvršenih preplata po ranijoj CHF kreditnoj partiji, uključujući i po osnovi promjena CHF tečaja.

„Novi otplatni plan“ iz čl. 19.c stavak 1. točka 3. ZID ZPK/15, a koji je zamijenio „početno utvrđeni otplatni plan“ uključivao je „iznos, vrstu i razdoblje promjene

kamatnih stopa“ ali i „sve ostale promjene koje su tijekom trajanja ugovora o kreditu uvjetovale izmjenu početno utvrđenog otplatnog plana i anuiteta“.

Sve tužiteljeve uplate uvrštene u izračun konverzije iskorištene su za namirenje duga po kreditu s EUR valutnom klauzulom, a preplata je iskorištena za namirenje budućih EUR anuiteta ili isplaćena korisniku kredita, ovisno koji je slučaj bio primjenjiv. Izračun preplate uzeo je u obzir sve promjene CHF tečaja, kako je to razvidno iz kolone „primijenjeni CHF tečaj“ sadržanom u Izračunu konverzije na dan 30. rujna 2015. Nadalje, svi uplaćeni iznosi su, sukladno odredbi članka 19.c. stavak 1. točka 4. ZID ZPK/15 preračunati u EUR prema tečaju na dan uplate, i to točno, zakonom određenom „tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR“.

Upravo ti iznosi pretvoreni u EUR predstavljali su osnovu za namirenje EUR anuiteta utvrđenih novim otplatnim planom, koji je uključivao sve promjene, pa tako i promjene tečaja koje su uvjetovale izmjenu početnog plana i početnih anuiteta. Naposljetku, sukladno izričitoj odredbi članka 19.c. stavak 1. točka 5. treća alineja ZID ZPK/15 na iznos preplate tužena banka nije bila dužna obračunati ni kamatu niti tečajnu razliku već je njih snosio potrošač.

Stoga, i u odnosu na ovo pitanje tuženik upućuje na razmatranja pod A), a podredno ukazuje na odredbe članka 19.c. ZID ZPK/15 iz koje proizlazi opisani način na koji je zakonodavac uredio, a tužitelj prihvatio obračun takve preplate, a čime su stranke posljedice eventualno nišetne CHF valutne klauzule, također sporazumno, trajno i konačno uredile ab initio i nadomjestile EUR valutnom klauzulom.

O sadržaju rješenja Vrhovnog suda Gos-1/2019 Vrhovni sud je u izreci Rješenja potvrdio kako „sporazum o konverziji“ sklopljen na osnovi ZID ZPK/15, „ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su nišetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli“. Do takvog stajališta najviši sud došao je uz opširnu, stupnjevitru raščlambu, sadržanu u obrazloženju rješenja.

Vrhovni sud, naime, u obrazloženju rješenja, između ostaloga, ističe sljedeća konkretna pravna shvaćanja u pogledu premisa na kojima je zasnovao svoju odluku, kad navodi, a pozivajući se na izvore prava i ustavnosudsku ocjenu: „U takvim okolnostima, a imajući nastavno na umu da je ZID ZPK/15 poseban zakon... u odnosu na opća pravila obveznog prava, odnosno Zakona o obveznim odnosima... te da je riječ o izvanrednoj, jednokratnoj i retroaktivnoj mjeri (intervenciji) zakonodavca, prema shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske, ne mogu opća pravila ZOO/05 o nišetnosti ili izostajanju pravnih učinaka u dijelu u kojem su u eventualnoj koliziji s režimom ZID ZPK, o konverziji dovesti do nišetnosti ili nepostojanja ugovora o konverziji.“

U nastavku je Vrhovni sud zaključio: „Dakle, u odnosu na postavljeno pitanje treba pojasniti da se u predmetnom slučaju (razdvajanje odlomaka je dodano): ne može primijeniti pravilo općeg obveznog prava o tome da je obnova (novacija) bez učinka ako je prijašnja obveza nišetna ili ugašena, u prvom redu jer prisilni propis članka 19.e ZID ZPK, a kako je već prethodno rečeno, govori o tome da ako potrošač ne prihvati konverziju, odnosno ne sklopi sporazum, otplata kredita se nastavlja prema važećim ugovorenim uvjetima, a sukladno odredbama ovog Zakona, a drugo, taj sporazum bez obzira je li sklopljen u formi tzv. dodatka – aneksa ili ugovora, predstavlja novu pravnu osnovu koja svoje izvorište ima u prisilnom propisu ocijenjenom suglasnim s Ustavom Republike Hrvatske.“^{11 43.} Prema tomu, Vrhovni sud u Rješenju vrlo jasno navodi da je (i) pravna osnova za konverziju ZID ZPK/15, da je korisnik kredita po ZID ZPK/15 mogao birati konverziju ili rješenje iz čl. 19.e tog

Zakona po kojem ostaje pri sklopljenom ugovoru vezanom za CHF, da je dodatak ugovoru o kreditu sklopljen u skladu s uvjetima iz tog Zakona valjan te (iv) da je sklapanjem sporazuma o konverziji tužiteljevom voljom nastala nova pravna osnova u pogledu prava i obveza ugovornih strana, koja je u cijelosti supstituirala ranije ugovorne uvjete iz izvornog ugovora o kreditu, i koja proizvodi pravne učinke retroaktivno. To pak znači da tužitelj u ovom postupku nakon konverzije ne može imati bilo kakvu tražbinu na povrat stečenoga bez osnove zbog bilo kakve preplate, odnosno stjecanja bez osnove iz vremena kad se primjenjivao ugovor o kreditu u protuvrijednosti CHF jer je izabrao izjednačiti se u svojem pravnom položaju s dužnikom u eurski denominiranom kreditu u skladu s odredbama ZID ZPK/15. Time je tužitelj raniju pravnu osnovu s koje je primio i po kojoj je do tada otplaćivao kredit s retroaktivnim učinkom zamijenio posve novom pravnom osnovom. Stoga tužitelj više ne raspolaže zahtjevom koji bi se oslanjao na pravnu osnovu koja je njegovom voljom ab initio izgubila svaki pravni učinak u pogledu visine kreditne obveze, kojega je imala po izvorno sklopljenom ugovoru o kreditu u kunskoj protuvrijednosti CHF.

Tuženik ukazuje na pravno shvaćanje Građanskog odjela Županijskog suda u Varaždinu od 7. lipnja 2023. u svezi restitucijskih zahtjeva potrošača koji su s bankama sklopili dodatke/anekse ugovora o kreditu kojima je provedena konverzija, a koje glasi: „Potrošač koji je s bankom sklopio dodatak/aneks, kojim je provedena konverzija u skladu sa Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine br. 102/15.), nema pravo na restituciju isplatom temeljem nepoštenih (ništetnih) odredaba o načinu promjene ugovorene redovne kamatne stope i ugovorenoj valuti glavnice u CHF iz osnovnog ugovora o kreditu.“ (b) Tuženik ukazuje na odluku Županijskog suda u Varaždinu poslovni broj GŽ-1145/2020-3 od 23. kolovoza 2023. S obzirom da se radi o recentnoj sudskoj praksi, smatra se potrebnim ukazati na obrazloženje spomenute sudske odluke, koja potkrepljuje navode tuženika: „17.1. Stranke su dodatkom ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF koji je sadržavao ništetnu odredbu o jednostranoj izmjeni kamatne stope i ništetnu odredbu o valutnoj klauzuli u CHF, izvršile konverziju kredita u cijelosti u skladu s prisilnom odredbom članka 19.c ZPK-a na način da su svi iznosi plaćeni na ime otplate ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF od 13. prosinca 2005., osim onih koji su eventualno plaćeni na ime zateznih kamata zbog zakašnjenja tužitelja, iskorišteni u njegovu korist i to za ispunjenje ugovornih obveza koje su ugovorene valjanim dodatkom ugovora o kreditu. Drugim riječima, u obračun konverzije uzeti su i iznosi koji su plaćeni na ime ništetne ugovorne odredbe o jednostranoj izmjeni kamatne stope i ništene ugovorene odredbe o valutnoj klauzuli u CHF.

U tom smislu, prema pravnom shvaćanju ovog drugostupanjskog suda, iako ZID ZPK/2015 ne propisuje ništetnost spornih ugovornih odredbi pa stoga niti način restitucije potrošača, u pravnoj situaciji kad su isplate koje je tužitelj učinio na ime nepoštenih ugovornih odredbi o jednostranoj izmjeni kamatne stope i nepoštenih ugovornih obveza o valutnoj klauzuli koje su bile sadržane u ugovoru o kreditu s valutnom klauzulom u CHF, na temelju među strankama sklopljenog valjanog dodatka tom ugovoru, iskorištene za ispunjenje njegove obveze prema tom dodatku, a utvrđena je preplata iskorištena za ispunjenje budućih anuiteta u valutnoj klauzuli u EUR, ne može se zaključiti da dodatak ugovoru o kreditu nema restitucijski učinak za tužitelja u odnosu na nepoštenih ugovornih odredbi o jednostranoj izmjeni kamatne stope i nepoštenih ugovornih obveza o valutnoj klauzuli koje su bile sadržane u ugovoru o kreditu s valutnom klauzulom u CHF bez obzira na to što ZID ZPK/2015 ne predviđa da se iznosi koji su plaćeni na temelju ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli

i ugovorne odredbe o jednostranoj izmjeni stope ugovorne kamate ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF vraćaju tužitelju, nego da se iskorištavaju u njegovu korist za ispunjenje ugovornih obveza koje su ugovorene valjanim dodatkom ugovoru o kreditu.

Pritom je za dodati da je u oglednom postupku koji se pred tim sudom vodio u predmetu Gos-1/2019, Vrhovni sud Republike Hrvatske, odgovarajući na pitanje važno za jedinstvenu primjenu prava koji mu je uputio Općinski sud u Pazinu, dao sljedeći odgovor: „Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju 10 („Narodne novine“ br. 102/15) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.“

Osim toga, Ustavni sud Republike Hrvatske rješenjem broj U-I-3685/2015 i dr. od 4. travnja 2017. nije prihvatio prijedlog više predlagatelja za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti s Ustavom ZID ZPK/2015 na temelju kojeg Zakona je među strankama sklopljen sporazum o konverziji, ocijenivši taj Zakon usklađenim s Ustavom Republike Hrvatske.

Naposlijetku, dodatak ugovoru koji je sklopljen u skladu sa ZID ZPK/2015 sadrži odredbe o kojima se nije pojedinačno pregovaralo, ali su te odredbe odraz prisilnih zakonskih odredbi ZID ZPK/2015 koje je unaprijed odredio zakonodavac, a ne tužena banka. Zbog toga ugovoreni sadržaj aneksa ugovoru o kreditu u smislu članka 49. stavka 5. ZKP/2014 koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja aneksa, ne podliježu primjeni druge glave („Nepoštene odredbe u potrošačkim ugovorima“) trećeg dijela tog Zakona. 19. Pored činjenice da je tuženik na temelju kogentnih odredbi članka 19.c ZPK-a u izračun konverzije uvrstio sve iznose koje je za vrijeme otplate kredita primio od tužitelja, uključivo i razliku između stvarno naplaćenog anuiteta koji je obračunat prema primijenjenoj kamatnoj stopi i anuiteta koji bi bio obračunat da je primijenjena početna ugovorena kamatna stopa (4,15%), kao i sve iznose koje je primio uz primjenu valutne klauzule u CHF, uključivo i razliku između stvarno naplaćenog anuiteta koji je obračunat prema primijenjenom tečaju i tečaja koji je bio važeći na dan korištenja kredita te je postignut sporazum o korištenju utvrđene preplate, očito je da ta razlika koju tužitelj zahtijeva tužbom, nakon zaključenog dodatka ugovoru nije (više) u imovini tuženika bez pravne osnove pa nisu ispunjene pretpostavke za povrat propisane člankom 1111. ZOO-a.

Tuženik je na temelju sklopljenog dodatka, u izračun konverzije koji je propisan ZID ZPK/2015, unio iznose koje tužitelj traži tužbom, a koji su doista na temelju nepoštene ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF i nepoštene ugovorne odredbe o jednostranoj izmjeni kamatne stope sadržane u ugovoru o kreditu s valutnom klauzulom u CHF bez osnove bili prešli u njegovu imovinu do dana 30. rujna 2015. Ti su iznosi, međutim, zajedno s ostalim iznosima uplaćenim radi namirenja početno utvrđenih anuiteta u kunama s valutnom klauzulom u CHF (osim uplata na ime naplaćenih zateznih kamata, naknada i troškova koji se ne uzimaju u obzir za potrebe izračuna konverzije) u skladu sa sklopljenim dodatkom ugovoru o kreditu iskorišteni za namirenje anuiteta u valutnoj klauzuli u EUR utvrđenih po novom otplatnom planu s valutnom klauzulom u EUR, a preplata je korištena za namirenje budućih anuiteta s valutnom klauzulom u EUR.

Zbog toga su nepravilni zaključci sudova prvog stupnja da postoji pravna osnova za isplatu razlike između početno ugovorene i stvarno primijenjene kamatne stope, odnosno za isplatu tečajnih razlika prema valutnoj klauzuli u CHF iz ugovora o kreditima, a to znači i da ne postoji pravna osnova po kojoj bi tužitelj mogao zahtijevati tečajne razlike prema valutnoj klauzuli iz Ugovora od 9. kolovoza 2006. jer

su i uplate koje čine te razlike u cijelosti uračunate prilikom obračuna konverzije kredita čime je obveza kreditora na povrat tih iznosa prestala.

8. Tuženik je isticao da tumačenje dvojbenih odredbi prava Europske unije, uključivo i njegovu primjenu *ratione temporis* i *ratione materiae*, u isključivoj je nadležnosti Suda Europske unije. Taj je Sud tumačenje o primjeni Direktive 93/13 dao u presudi od 5. svibnja 2022., *Zagrebačka banka*, C-567/2020, EU:C:2022:352, t. 36. do 40. i 64. To je tumačenje doneseno u skladu s praksom tog Suda koji je više puta dotad ocjenjivao vremensku primjenjivost te Direktive u državama članicama koje su, poput Republike Hrvatske, Uniji pristupile nakon 31. prosinca 1994., kada je istekao rok za njezino prenošenje (rješenja od 3. travnja 2014., *Pohotovost*, C- 12 153/13, EU:C:2014:1854, t. 23. do 25 i od 3. srpnja 2014., *Tudoran*, C-92/14, EU:C:2014:2051, t. 26. do 29. i presuda od 9. srpnja 2020. u spojenim predmetima *Raiffeisen Bank* i *BRD Groupe Société Générale*, C-698/18 i C- 699/18, EU:C:2020:537, t. 41. do 44.).

8.1. U skladu s navedenim tumačenjem, Direktiva 93/13 nije primjenjiva na ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u CHF koji su stranke zaključile prije pristupanja Republike Hrvatske Uniji, 1. srpnja 2013. Stoga, eventualan povrat koristi koju je trgovac neosnovano stekao na temelju nepoštenih odredaba tog ugovora ne može biti uređen odredbama te Direktive.

8.2. Nadalje, a imajući na umu da je i u ovom predmetu riječ o vremenski podudarnoj pravnoj i činjeničnoj situaciji kao u postupku za potrebe kojeg je zatraženo tumačenje u predmetu C-567/2020, s obzirom na to da je ugovor o kreditu s valutom klauzulom u CHF u odnosu na koji se tužbom zahtijeva povrat iznosa koje je tuženik stekao na temelju nepoštene ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli sklopljen 9. kolovoza 2006., ocjena je ovog suda da Direktiva 93/13 nije primjenjiva na ovaj predmet. Naime, tumačenje Suda Europske unije izraženo u citiranoj presudi C-567/2020 djeluje *erga omnes* i obvezuju sve nacionalne sudove svih razina sudovanja koji primjenjuju normu EU prava koju je već istumačio Sud Europske unije u svojoj odluci. To se prije svega odnosi na sve sudove one države članice kojoj pripada nacionalni sud koji je zahtjevom za prethodnu odluku ishodio tumačenje EU prava. Imajući na umu da je tumačenje u predmetu C- 567/2020 ishodio hrvatski sud (Općinski građanski sud u Zagrebu), očito je da tumačenje iz te odluke obvezuje i ovaj sud.

8.3. Istovjetno pravno shvaćanje o (vremenskoj) neprimjeni prava EU (Direktive 93/13) na potrošačke ugovore zaključene prije 1. srpnja 2013. izraženo je u rješenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Revd-3149/2020-4 od 3. studenog 2021., točka 11." (c) Tuženik ukazuje na odluku Županijskog suda u Zagrebu, posl. br. GŽ-3380/2021-3 od 10. siječnja 2023.

Vrhovni je sud u odluci br. Gos-1/2019-36 od 4. ožujka 2020. zaključio da sporazum o konverziji sklopljen sukladno odredbama ZPK predstavlja novu pravnu osnovu koja svoje izvorište ima u prisilnom propisu ocijenjenom suglasnim s Ustavom Republike Hrvatske. Razlozi za preuzimanje obveze u vidu sklapanja sporazuma o konverziji na strani potrošača nisu otpali naknadnim utvrđenjem ništetnosti valutne klauzule u subjektivnom smislu a ni u objektivnom smislu - cilju u vidu izjednačavanja njihovog položaja s položajem korisnika kredita koji su izvorno sklopili ugovore vezane uz €. Dakle sporazumi o konverziji sklopljeni u skladu s ZPK su valjani i proizvode pravne učinke bez obzira na utvrđenje ništetnosti odredaba

osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli izraženoj u Chf.

8.4. Stoga opća pravila ZOO o ništetnosti ne mogu dovesti do ništetnosti ili nepostojanja sporazuma o konverziji. Naime, sklapanjem sporazuma o konverziji, na koju ponudu tuženika je tužitelj svojevolumno pristao, nastala je nova pravna osnova temeljem koje su isplaćeni anuiteti retroaktivnom primjenom Dodatka Ugovoru od 8. prosinca 2015. iskorišteni za namirenje anuiteta konvertiranih u €.

9. Tuženik ukazuje na najnoviju odluku Vrhovnog suda, posl. br. Rev 2609/2017 od 15. veljače 2022., u kojoj je vijeće Vrhovnog suda Republike Hrvatske zauzelo shvaćanje prema kojem „12. Prema shvaćanju revizijskog suda, tuženica je postupajući u skladu s odredbom čl. 19.e Zakona o potrošačkom kreditiranju i izrađujući izračun konverzije kredita, koji je tužitelj prihvatio i s tuženicom sklopio Dodatak ugovoru o kreditu, zapravo ispunila tužbeni zahtjev u okviru kojeg je tužitelj zahtijevao utvrđenje ništetnosti obračuna ugovorenih promjenjivih kamata i isplatu više plaćenog iznosa.

10. Tuženik ukazuje na odluku Vrhovnog suda, posl. br. Rev 1014/2018-2 od 20. listopada 2021., u kojoj je vijeće Vrhovnog suda Republike Hrvatske zauzelo shvaćanje prema kojem, „kada je banka kao tuženik u postupku, postupajući u skladu s odredbom čl. 19.e Zakona o potrošačkom kreditiranju i izrađujući izračun konverzije kredita, koji je potrošač, tužitelj, prihvatio i s bankom, tuženikom, sklopio dodatak ugovora o kreditu, tuženik, banka, zapravo je ispunio tužbeni zahtjev u okviru kojeg je potrošač zahtijevao utvrđenje ništetnosti obračuna ugovorenih promjenjivih kamata i isplatu više isplaćenog iznosa. Obzirom na navedeno, banka kao tuženik dužna je naknaditi potrošaču parnični trošak bez obzira što je potrošač povukao tužbu.“

Tuženik ukazuje na presudu Županijskog suda u Puli, posl. br. GŽ- 925/2017-2 od 20. ožujka 2020. kojom je potvrđena presuda Općinskog suda u Rijeci i pravomoćno odbijen tužbeni zahtjev za isplatu preplate u slučaju tužitelja - korisnika konvertiranog CHF kredita, upravo uvažavajući pravno shvaćanje VSRH iz navedenog oglednog spora, a u kojoj je, između ostaloga, rečeno i: „Vrhovni sud Republike Hrvatske svojim je rješenjem broj Gos-1/2019 od 04. ožujka 2020., odgovorio na pitanje važno za osiguranje jedinstvene primjene prava, da li je Sporazum o konverziji sklopljen osnovom Zakona o izmjeni i dopuni Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ broj 102/15) nepostojeći ili ništetan u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, na način da Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjeni i dopuni Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ broj 102/15) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog Ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.

Izraženo pravno shvaćanje primjenjuje se i u odnosu na postavljen zahtjev tužitelja. Tako sklopljenim Dodatkom Ugovora stranke su se suglasile o načinu izračunavanja ugovorne obveze u skladu sa odredbom čl. 22. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18 – dalje ZOO) koju obvezu tužiteljica ispunjava u eurima u protuvrijednosti kuna, te potpisivanjem Dodatka izrazila svoju suglasnost, odnosno volju za izmjenu načina obračuna obveza preuzete Ugovorom o kreditu od 9. kolovoza 2006.

11. Obzirom da tužitelj više nema osnove za zahtjev za isplatu na ime više plaćenih tečajnih razlika u dotadašnjoj otplati kredita, kako je otplaćivan do konverzije, obzirom je izvršena konverzija, time je i sklopljenim Sporazumom postignuta izvansudska nagodba o iznosu preplate. U nastavku tuženik citira presudu Županijskog suda u Puli, posl. br. GŽ- 1241/18 od 14. svibnja 2020. kojom je preinačena prvostupanjska presuda ŽS Zadar i pravomoćno odbijen tužbeni zahtjev za isplatu preplate u slučaju tužitelja - korisnika konvertiranog CHF kredita, upravo uvažavajući pravno shvaćanje VSRH iz navedenog oglednog spora, a u kojoj je, između ostaloga, rečeno i: „Sklapanjem aneksa ugovora o kreditu, stranke su se suglasile o načinu izračunavanja ugovorne obveze u skladu s odredbom čl.22. ZOO, koju obvezu tužiteljica ispunjava u kunama, te je ona potpisivanjem aneksa ugovora izrazila svoju suglasnost, odnosno volju za izmjenu načina obračuna obveze preuzete Ugovorom o kreditu. Tako tužiteljica više nema osnovu za zahtjev da se utvrdi da ranija ugovorna obveza o promjenjivoj kamatnoj stopi ne proizvodi pravni učinak, a ni osnovu za bilo kakav zahtjev za isplatu na ime više plaćenih kamate u dosadašnjoj otplati kredita, kako je otplaćivan do dana konverzije.“

Presudu Županijskog suda u Karlovcu posl. br. GŽ- 73/2019-5 od 28. travnja 2020. kojom je preinačena prvostupanjska presuda i pravomoćno odbijen tužbeni zahtjev tužitelja proizašao iz konvertiranog kredita: „Pored toga, ovdje je posebno potrebno istaknuti i stajalište Vrhovnog suda Republike Hrvatske zauzeto u Odluci broj Gos/2019-36 od 4. ožujka 2020., a prema kojem stajalištu Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 102/15) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog Ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli. Slijedom svega navedenog proizlazi da tužbeni zahtjev tužitelja kako glavni, tako ni eventualno kumulirani nisu osnovani (...)“.

Presudu Županijskog suda u Splitu pod poslovnim brojem: GŽ-2460/2017-2. od 4. ožujka 2020. „I prema mišljenju ovog drugostupanjskog suda, sklapanjem Dodatka ugovoru o kreditu, kojim su stranke izvršile konverziju kredita s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR-e, izmijenjen je osnovni ugovor, među ostalim i u pogledu kamatne stope, u skladu s odredbama ZPK-a, na koji način je suglasnošću volja stranaka otklonjena ništetnost ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, u 15 skladu s jednostranom odlukom tužene, a time i pravni učinci te ništetne ugovorne odredbe iz čega proizlazi da u vrijeme zaključenja glavne rasprave nije ni bilo ugovorne odredbe čija se ništetnost traži, pa je prvostupanjski sud ispravno postupio, kada je točkom I/ izreke svoje presude odbio tužbeni zahtjev tužitelja ad. 1) i ad. 2).“

Presudu Županijskog suda u Šibeniku posl.br. GŽ-658/2018 od 29. travnja 2020., u kojoj se navodi: „Zaključenjem dodatka stranke su na kvalitetan i suglasan način riješile svoj odnos nastao zbog nemogućnosti tuženika da podiže kamatne stope bez prethodnog upoznavanja korisnika kredita s promjenama, slijedom čega je tužiteljica na kvalitetan način dobila pravnu zaštitu u nastalom pravnom poslu. (...) Nadalje, nije osnovano pozivanje žaliteljice na odredbe Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, dalje: ZOO), jer se u ovom slučaju ne može primijeniti pravilo općeg obveznog prava o tome da je obnova (novacija) bez učinka ako je prijašnja obveza ništetna ili ugašena, obzirom da prisilni propis članka 19.e ZID ZPK, govori o tome da ako potrošač ne prihvati konverziju, odnosno ne sklopi sporazum, otplata kredita se nastavlja prema važećim ugovornim uvjetima, sukladno odredbama tog Zakona, a drugo, taj sporazum predstavlja novu pravnu osnovu koja svoje izvorište ima u prisilnom propisu ocijenjenom suglasnim s

Ustavom Republike Hrvatske (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u oglednom sporu Gos-1/2019 od 4. ožujka 2020. godine).“

Presudu Županijskog suda u Sisku, posl. br. GŽ-604/2017 od 8. svibnja 2020. godine kojom je potvrđena presuda Općinskog građanskog suda u Zagrebu i pravomoćno je odbijen tužbeni zahtjev za isplatu preplate u slučaju tužitelja - korisnika konvertiranog CHF kredita, upravo uvažavajući pravno shvaćanje VSRH iz navedenog oglednog spora, ističući kako provođenje vještačenja u slučaju konvertiranih kredita nije potrebno a u kojoj je, između ostaloga, rečeno i: „Slijedom toga, prvostupanjski sud je i po ocjeni ovog suda izveo pravilan zaključak da je tužiteljica sklopila Dodatak ugovoru o kreditu slobodno raspoložujući svojom voljom, tijekom ove parnice, u skladu s odredbama ZID ZPK, da tužiteljica više nema pravni interes za podnošenje tužbe u smislu članka 187. st. 1. ZPP, u odnosu na dio tužbenog zahtjev o kojem je odlučeno prvostupanjskim rješenjem, te da u ostalom dijelu tužbeni zahtjev, kako glavni tako i eventualni uz pravilnu primjenu pravila o teretu dokazivanja i pravilnu primjerenu materijalnog prava odredbama ZID ZPK i Zakona o obveznim odnosima treba odbiti kao neosnovan. U tom dijelu pobijana odluka ima jasne i logične razloge koje u cijelosti prihvaća ovaj sud (...) „

Presudu Županijskog suda u Šibeniku, posl. br. GŽ-119/2018 od 11. svibnja 2020. godine: „Zaključenjem dodatka stranke su na kvalitetan i suglasan način riješile svoj odnos nastao zbog mogućnosti tuženika da podiže kamatne stope bez prethodnog upoznavanja korisnika kredita s promjenama, slijedom čega je tužiteljica dobila odgovarajuću pravnu zaštitu u novonastalom pravnom poslu. Osim toga, zaključenjem dodatka ugovora o kreditu u cijelosti je – denominacijom, odnosno promjenom valute i utvrđenjem kamatne stope – preuređen odnos stranaka iz osnovnog ugovora o kreditu od 19. srpnja 2007. godine, pa bi prihvaćenjem tužbenog zahtjeva došlo do stvaranja, de facto, dvostruke obveze tužene spram tužiteljice.“ (m)presudu Županijskog suda u Dubrovniku, posl. br. GŽ-706/19 od 29. travnja 2020. 16 „Odredbom članka 19.e stavak 6. ZPK propisano je: „Ako potrošač ne prihvati izračun konverzije kredita ili ne sklopi s vjerovnikom sporazum iz članka 19.c stavka 1. točka 6. ovog Zakona, otplata kredita nastavlja se prema važećim ugovorenim uvjetima i sukladno odredbama ovoga Zakona. Argumentum ad contrarium, ako potrošač prihvati konverziju koja je sukladna tom Zakonu, takav sporazum uređuje odnos među strankama i predstavlja novu pravnu osnovu njihovog odnosa. Stoga, prema stavu ovog suda, kada nema spora oko toga da je dodatak ugovora iz 2015. u svemu, pa i u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu, suglasan s prisilnim propisom (članak 19.c stavak 1. točka 2. ZPK), koji je zakon ocijenjen usklađenim s Ustavom Republike Hrvatske (odluka Ustavnog suda RH br. U-I-3685/2015), tada nema osnove za isplatu na temelju stečenog bez osnove zbog ništetnosti odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi, niti ugovora o kreditu iz 2005. i dodatka iz 2006., utvrđenje koje jest bilo predmetom tužbenog zahtjeva, niti zbog ništetnosti takve(ih) odredbe(i) dodatka ugovora o kreditu iz 2015., utvrđenje ništetnosti koje(ih) nije bilo predmetom tužbenog zahtjeva, ali predstavlja prethodno pitanje u odnosu na zahtjev za isplatom, budući na ništetnost sud pazi po službenoj dužnosti (članak 327. stavak 1. ZOO-a). (n) Presudu Županijskog suda u Splitu, posl. broj GŽ-491/2020-2 od 5. svibnja 2020 kojom je preinačena presuda prvog stupnja u konvertiranom CHF kreditu na način da je u cijelosti odbijen tužbeni zahtjev s pozivom na Rješenje Gos-1/2019.: „(...) Stoga, slijedom navedenog nepobitno proizlazi, da je svaki potrošač mogao sklopiti navedeni sporazum prihvaćajući konverziju ili zadržati stari važeći kredit u CHF. Ustavni sud Republike Hrvatske je navedeni Zakon ocijenio usklađenim s Ustavom Republike Hrvatske (U-I-3685/2015)

i u svojoj odluci istaknuo da Zakon ima legitiman cilj koji se ogledao u povećanju socijalne zaštite sprječavanja nastavljanja neposredne poslovne prakse kreditnih institucija, te sprječavanja dužničke krize. Prema tome, prema shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske u odluci Gos-1/2019-36 ne mogu opća pravila ZOO/05 o ništetnosti ili izostajanju pravnih učinaka u dijelu u kojem su u eventualnoj koliziji sa režimom ZIDZPK o konverziji dovesti do ništetnosti ili nepostojanja sporazuma o konverziji. Stoga u konkretnom slučaju nepobitno iz spisa proizlazi da je tužitelj zaključio Dodatak ugovora o kreditu s tuženikom to predstavlja novu pravnu osnovu koja svoje izvorište ima u prisilnim propisima ocijenjenim suglasnim s Ustavom Republike Hrvatske. (...) Kako je tužitelju kao korisniku kredita omogućeno da pristupi sklapanju Dodatka ugovora i uspostava nove pravne osnove, nije nastala neposredno na temelju Zakona već na temelju novonastalih ugovornih odnosa – sporazuma, to je prema mišljenju ovog suda osnovana žalba tuženika. Stranke su zaključenjem Dodatka ugovora jasno iskazale svoju volju, a kako je Županijski sud kao i svi drugi sudovi vezan odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske koja je donesena u skladu sa odredbama članka 502 I. i članka 502. ZPP-a sve radi primjene jedinstvene sudske prakse, to je valjalo prihvatiti žalbu tuženika i odlučiti kao u izreci – članak 373. a ZPP-a.“ 17 (o) Presudu Županijskog suda u Splitu, posl. broj: GŽ-2427/2018-5 od 10. lipnja 2020. koja također potvrđuje navode tuženika: „U svezi s pitanjem valjanosti sporazuma o konverziji sklopljenog na osnovi ZID ZPK/15 izjasnio se Vrhovni sud Republike Hrvatske u oglednom sporu broj Gos-1/2019 rješenjem od 4. ožujka 2020. u kojem je zaključio da pravomoćno utvrđenje ništetnima ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u švicarskom franku u postupku kolektivne pravne zaštite nije od utjecaja na valjanost tog ugovora. Vrhovni sud ističe da je ZID ZPK/15 izvanredna, jednokratna i retroaktivna mjera odnosno intervencija zakonodavca. (...) S tim u vezi je posebno važno daje konverzija provedena s retroaktivnim djelovanjem, što znači s djelovanjem od trenutka zaključenja ugovora i ona je potrošača stavila u poziciju u kojoj bi se on nalazio da je zaključio ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u valuti €. Iz sadržaja predmetnog Aneksa broj 1 Ugovora o kreditu zaključenog među strankama 8. siječnja 2016. proizlazi da su stranke Člankom 3.4. Aneksa broj 1 potvrdile da je izračun konverzije kredita sastavljen sukladno odredbama ZID ZPK/15 te je tužitelj prihvatio izračun konverzije. (...) Prema stajalištu Vrhovnog suda, tužitelji bi kao korisnici kredita imali pravni interes i bili bi ovlašteni tražiti ništetnost pojedinih ugovornih odredbi kako bi na temelju toga mogli ostvariti neka eventualna prava koja im pripadaju, a riječ je o kondemnatim novčanim zahtjevima, i bez obzira na sklapanje dodatka ugovoru o kreditu, ali samo u slučaju postojanja razloga eventualne nevaljanosti ugovora koji izvire iz općeg obveznog uređenja, neovisnih o posebnom zakonskom uređenju ZID ZPK/15, kao što su poslovna nesposobnost ili u slučaju onih konverzija koje nisu provedene suglasno strogim odredbama tog Zakona. Kako takvi razlozi u konkretnom slučaju nisu ostvareni, niti je na njih u postupku uopće ukazano, a kako sadržaj Anexa broj 1 kojeg su potpisale obje stranke upravo potvrđuje daje spomenuti Anex sačinjen u skladu sa ZID ZPK/15, to žalbeni sud zaključuje da je tužitelj kao potrošač zaključenjem Anexa broj 1 obeštećen, pa nije bilo osnove za prihvaćanje tužbenog zahtjeva, već je pravilnom primjenom materijalnog prava tužbeni zahtjev valjalo odbiti. Stoga je uvažavanjem žalbe tuženika prvostupanjsku presudu valjalo preinačiti temeljem odredbe članka 373. točke 3. ZPP-a i odbiti tužbeni zahtjev.“

Presudu Županijskog suda u Zagrebu, posl. br. GŽ-529/2018-3 od 21. rujna 2020.: „Po ocjeni suda prvog stupnja sklapanjem ugovora o konverziji od 13. siječnja

2016. prestao je važiti Ugovor o namjenskom kreditu od 6. srpnja 2007., ali samo u dijelu koji se odnosi na valutu kredita i kamatnu stopu koja je bila određena tim ugovorom, pa stoga tužitelj nema niti može imati valjani pravni osnov za svoju tražbinu "još uvijek nepodmirenih iznosa zakonskih zateznih kamata na preplaćene iznose ugovorenih kamata, koje su tekle od dana nakon svake mjesečne uplate anuiteta po ništetno povišenoj kamatnoj stopi do dana obračunatog podmirenja preplate, 13. siječnja 2016., kada je potpisan Dodatak ugovora o kreditu te stupili na snagu efekti konverzije kredita", koja bi eventualno pripadala tužitelju da je navedena ugovorna odredba ostala na snazi, odnosno da nije sklopljen ugovor o konverziji kojim je izvršena promjena valute kredita i kamatne stope, tako da je od sklapanja ugovora primijenjena kamatna stopa koja se primjenjivala na kredite s valutnom klauzulom u EUR, a tužitelj stavljen u 18 položaj kao da je u trenutku uzimanja kredita uzeo kredit koji se uzimao s valutnom klauzulom u EUR-ima. U postupku radi rješavanja pitanja važnog za jedinstvenu primjenu prava poslovni broj Gos 1/2019-36 od 4. ožujka 2020. Vrhovni sud Republike Hrvatske zauzeo je sljedeće pravno shvaćanje koje, dakako, zastupa i ovaj viši drugostupanjski sud: Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj: 102/15) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli. Primijenjeno na predmetni slučaj to znači da je predmetni ugovor o konverziji od 13. siječnja 2016. valjan, što ujedno znači kako se ugovorne stranke, glede svih njegovih uglavaka, moraju držati općih propisa obveznog prava od kojih je u predmetnom slučaju značajan čl. 9. ZOO koji propisuje kako je svaki sudionik u obveznom odnosu dužan ispuniti svoju obvezu i odgovoran je za njezino ispunjenje. Tako je i tužitelj kao korisnik kredita dužan ispuniti svoju obvezu iz ugovora o konverziji od 13. siječnja 2016., a jedna od njih je i pristanak na novi izračun anuiteta te uračunavanje preplaćenog iznosa u buduće anuitete. Tužitelj kao korisnik kredita iz ugovora s nepoštenom ugovornom odredbom, za razliku od tuženika kao kreditora, mogao je po odredbama novele ZOZP iz 2015. birati: ili zaključiti ugovor o konverziji po kojem se ono što je drugi stekao nepoštenom ugovornom odredbom njemu naknađuje s više načina (pretvaranje kredita iz švicarskih franaka u onaj s eurima, uračunavanje preplaćenog iznosa u buduće anuitete i drugo), ili ne zaključiti ugovor o konverziji te ostvarivati svoja prava po osnovi posljedica koje sa sobom nosi ništetnost nepoštene ugovorne odredbe (zahtijevati isplatu preplaćenih anuiteta sa zateznim kamatama). Svrha novele ZOZP iz 2015. nije bila u tome da djelomično riješi problem nepoštenih ugovornih odredbi u kreditima s švicarskim francima. Upravo suprotno. Cilj ovog Zakona je bio u tome da na što je moguće jednostavniji način, bez sudskih postupaka, uravnoteži prava i obveze potrošača i kreditora, a u korist potrošača, kod predmetne vrste ugovora za koje je utvrđeno da imaju nepoštene ugovorne odredbe na štetu potrošača. U predmetnom slučaju tužitelj je odabrao zaključenje ugovora o konverziji i sad je obvezan ispunjavati svoje obveze po ugovoru o konverziji, a ondje nisu ugovorene kamate na utvrđeni obračun preplaćenog iznosa. Niti teku zatezne kamate, jer sad više nema kašnjenja s ispunjenjem novčane obveze (čl. 29. st. 1. ZOO). Niti zatezne kamate teku kao posljedica ništetnosti (čl. 323. ZOO).“

Presudu Županijskog suda u Varaždinu, posl. br. GŽ-1780/19 od 7. srpnja 2020.: „Imajući u vidu da je prema odredbama ZID ZPK/15 o konverziji prilikom izračuna nove obveze potrošača sada po kreditu u valuti EUR bilo potrebno uzeti sve uplate anuiteta koje sadrže i promjenjivu kamatu i utvrditi visinu obveze koliko bi ista iznosila po ugovoru o kreditu s valutnom klauzulom EUR na isti iznos kredita

isplaćenog u kunama i prema kamatnoj stopi koja je jednaka kamatnoj stopi po iznosu, vrsti i razdoblju promjene koju je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu i u kunama s valutnom klauzulom u EUR na dan sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s 19 valutnom klauzulom u CHF, na koji način se može doći i do pretplate s kojom je vjerovnik dužan postupati na način propisan čl.19.c ZID ZPK/15, jasno je da za utvrđenje da li je tuženica stekla utuženi iznos bez osnove, činjenica da su stranke sklopile Aneks ugovoru o kreditu na temelju ZID ZPK/15 je odlučna. Obzirom da Aneks ugovora o kreditu predstavlja pravnu osnovu sklopljenu po strogo definiranim zakonskim uvjetima koja sadrži opravdanje zadržavanja prethodnih plaćanja, između ostalih i iznosa obračunatih na temelju promjenjive kamatne stope sadržane u anuitetima, da je Aneksom ugovora o kreditu definirana kamatna stopa i način njezine promjene, te imajući u vidu činjenicu da su stranke Aneksom ugovora o kreditu u članku 2. istoga utvrdile na dan 30. rujna 2015. manjak u iznosu od 226,2 EUR-a, zahtjev tužitelja za isplatu temeljem stjecanja bez osnove u ovom konkretnom slučaju ne može biti osnovan.“

Presudu Županijskog suda u Varaždinu, posl. br. Gž-624/2018-2od 24. studenog 2020. "Imajući u vidu da je primjenom citiranih zakonskih odredaba o konverziji prilikom izračuna obveze potrošača banka bila dužna uzeti u obvezi sve uplaćene anuitete i utvrditi visinu obveze prema ugovoru o kreditu s valutnom klauzulom EUR na isti iznos kredita isplaćenog u kunama i prema kamatnoj stopi koja je jednaka kamatnoj stopi po iznosu, vrsti i razdoblju promjene koju je banka primjenjivala na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na dan sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF, za ocjenu osnovanosti zahtjeva tužitelja odlučna je činjenica da su između stranaka sklopljeni navedeni Aneksi ugovora o kreditima. Aneks ugovora o kreditu predstavlja pravnu osnovu sklopljenu po strogo definiranim zakonskim uvjetima koja sadrži opravdanje zadržavanja prethodnih plaćanja, između ostalih i iznosa obračunatih na temelju promjenjive kamatne stope sadržane u anuitetima, na ime ispunjenja obveze po definiranim uvjetima Aneksom u kojima nema nepoznanica u smislu definiranja kamatne stope i načina njezine promjene, radi čega Aneksi sada predstavljaju onu pravnu osnovu temeljem koje tuženik ima pravo zadržati primljene anuitete na ime ispunjenja obveze ugovorene Aneksom, pa zahtjev za isplatu temeljem stjecanja bez osnove u tom slučaju ne može biti osnovan. Stoga je očito da zahtjev tužitelja nije osnovan, imajući u vidu da su utuženi iznosi uzeti u ispunjenje nove ugovorne obveze, pa je pogrešna tvrdnja tužitelja da isti imaju pravo unatoč provedenoj konverziji na preplaćenu kamatu po osnovu ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi iz osnovnog ugovora. Slijedom navedenog valjalo je žalbu tužitelja odbiti kao neosnovanu i potvrditi pobijanu presudu pod točkom 1. izreke primjenom odredbe čl. 368. st. 1. ZPP-a." 45. Postoje i nepravomoćne presude prvostupanijskih sudova koje se na sličan način pozivaju na Rješenje Vrhovnog suda, ali one još nisu pravomoćne pa ih tuženik ne citira. 46. Nadalje, tuženik ukazuje i na pravomoćnu presudu OS u Splitu (br. P 1980/19 od 8. studenog 2019.g.) kojom je odbijen tužbeni zahtjev za isplatu u predmetu jednog konvertiranog CHF kredita. Tuženik ukazuje na obrazloženje, koje opovrgava navode tužitelja iz tužbe, a u kojem se navodi: „Sklapanjem Dodatka Ugovoru stranke su, po ocjeni ovog suda, izmijenile svoj ugovorni odnos ne samo u pogledu valute, već su redefinirale i ugovorenu kamatnu stopu, te su prilikom uračunavanja izvršenih uplata prema novom otplatnom planu

uzele u obzir sve izvršene uplate, pa tako i utužene uplate, čime su stranke suglasno izmijenile nepoštenu ugovornu odredbu čl. 2. Ugovora o namjenskom kreditu broj 3207698467/06 od 19. listopada 2006. g. jer su tu odredbu stranke suglasno izmijenile u čl. 8. Dodatka Ugovora. Stoga tužitelj nema valjani pravni osnov za potraživanje preplaćene kamate obračunate na temelju ništavih odredbi Ugovora o kreditu odobrenog u kunskoj protuvrijednosti iznosa u CHF“.

Tužitelj nije dokazao da je potrošač; U čl. 6. Ugovora o kreditu kao namjena kredita navedeno je „kupnja stana“. Tužitelj u svojoj tužbi ne navodi ništa o nekretnini, tko istu koristi, u koje svrhe i sl. pa niti u konačnici o kojoj se nekretnini i radi. Tužitelj nije dokazao da je potrošač niti da je sredstva kredita koristio isključivo za potrošačke svrhe. Štoviše, nije apsolutno ništa rečeno o namjeni kredita. Istovremeno, zakon ne predviđa da bi se takva svrha trebala presumirati. Budući da se svrha ne podrazumijeva, na tužitelju je teret dokaza u smislu odredbe članka 3. Zakona o zaštiti potrošača, koji izričito propisuje, da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti.

Na temelju svega navedenog, tuženik predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev u cijelosti i naloži tužitelju da tuženiku podmiri parnične troškove zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od dana donošenja prvostupanjske odluke do isplate.

11.1. Predmet spora je zahtjev tužitelja za djelomičnim utvrđenjem ništetnosti Ugovora o kreditu od 9. kolovoza 2006. te njegov restitucijski zahtjev za povratom preplaćenih iznosa zbog ništetne odredbe o valutnoj klauzuli.

12. Naime, nije sporno da su tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor 9. kolovoza 2006. zaključili Ugovor o namjenskom kreditu broj 9011772333 i da kreditor odobrava tužitelju kredit u iznosu od 107.755,00 CHF u protuvrijednosti u HRK, na rok otplate od 240 jednakih mjesečnih anuiteta, za adaptaciju stambenog objekta i zatvaranje stambenog kredita. Također nije sporno da se tužitelj obvezao vraćati kredit u anuitetima koji su vezani uz valutu CHF, a nije sporno da su tužitelj i tuženik 8. prosinca 2015. zaključili Dodatak Ugovoru o navedenom kreditu i to temeljem Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju, a kojim je provedena konverzija kredita tužitelja u kredit denominiran u EUR.

13. Tijekom ovog parničnog postupka ostalo je sporno je li odredba osnovnog Ugovora o kreditu kojim je ugovorena valutna klauzula jednostranom odlukom tuženika nepoštena ugovorna odredba, a posljedično tome i ništetna. Ostalo je sporno je li tužitelj aktivno legitimiran za podnošenje tužbe, postoji li pravna osnova za isplatom utuženih iznosa s obzirom na sklopljeni Dodatak Ugovora o kreditu koji je sklopljen sukladno odredbama Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj: 102/15 – dalje: ZID ZPK/15) te je li nastupila zastara potraživanja.

14. Imajući u vidu da je predmet spora između parničnih stranaka utvrđenje nepoštenosti, a posljedično tome ništetnosti Ugovora o kreditu koji su parnične stranke kao ugovorne sklopile 9. kolovoza 2006., a u kojem je ugovorena valutna klauzula vezana uz švicarski franak (dalje: CHF) kao i restitucijski zahtjev tužitelja koji je posljedica ništetnosti ugovornih odredbi, razmatrajući sporno pravno pitanje o postojanju ili nepostojanju prava tužiteljice za povratom iznosa koji su posljedica primjene nepoštenih ugovornih odredbi trebalo je poći od odredaba Zakona o zaštiti

potrošača ("Narodne novine" broj: 96/03 – dalje ZZP/03), a koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja Ugovora o namjenskom kreditu.

15. Odredbom članka 81. stavak 1. ZZP/03 propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a odredbom članka 87. stavak 1. ZZP/03 propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništava. Stavkom 2. ovog članka propisano je da ništavost pojedine odredbe Ugovora ne povlači ništavost iz samog Ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe.

16. Proizlazi da ako se u postupku utvrdi da je odredba Ugovora u potrošačkom Ugovoru nepoštena u smislu članka 81. stavak 1. ZZP/03 posljedica nepoštenosti ugovorne odredbe je ništetnost iste. Odredbe ovog Zakona ne reguliraju pravne posljedice ništetnosti nepoštenih ugovornih odredbi pa se sukladno članku 2. stavak 2. ZZP/03 imaju primijeniti odredbe o obvezno pravnim odnosima, a to su odredbe Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23 - u daljnjem tekstu: ZOO/05).

17. Odredbom članka 323. stavak 1. ZOO/05, a koja regulira posljedicu ništetnosti, propisano je da u slučaju ništetnosti Ugovora svaka ugovorna strana ima obvezu vratiti drugoj strani sve ono što je primila na temelju takva Ugovora, a ako to nije moguće ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju tada se ima dati odgovarajuća naknada u novcu i to prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako Zakon što drugo ne određuje.

18. Odredbe članka 81. stavak 1. i članak 87. stavak 1. ZZP/03 i članak 323. stavak 1 ZOO/05 dovoljno govore da je osnovna materijalno pravna posljedica nepoštenosti ugovorne odredbe pravo potrošača na restituciju tj. njegovo osobno pravo da mu trgovac vrati sve ono što je temeljem nepoštene odredbe primio i na taj način da ponovno uspostavi pravnu i činjeničnu situaciju kao da te ništetne odredbe nije bilo.

19. Ovdje tužitelj tužbeni zahtjev temelji na postojanju izvan ugovornog odnosa tj. stjecanja bez osnove, a koji je nastao kao posljedica nepoštenosti i ništetnosti u Potrošačkom ugovoru. Ugovornim odredbama iz Sporazuma o konverziji (Dodatak Ugovoru o kreditu) nije moguće osnažiti nešto što je od početka bilo ništeto i nema pravni učinak tako da tuženik neosnovano ocjenjuje da je tužitelj sklapanjem Sporazuma o konverziji izgubio pravo i pravni temelj da restitucijskih zahtjevom potražuje preplaćene iznose koji su posljedica nepoštene odredbe o valutnoj klauzuli. Naime, ocjena je ovog suda da je pravo na potpunu restituciju potrošača u slučaju nepoštenosti ugovornih odredbi najvažnije pravo potrošača kod zaštite nepoštenih ugovornih odredbi u Potrošačkim ugovorima. Ako se najvažnije potrošačko pravo ukida ili ograničava onda to mora biti propisano u jasnoj odredbi Zakona, a ne može se osnovno pravo potrošača tj. pravo na potpunu restituciju u slučaju ništetnosti odredaba Potrošačkog ugovora, ukidati i ograničiti posredno kroz ekstenzivno tumačenje propisa čija svrha praktično i nije zaštita potrošača od nepoštenih odredbi u Potrošačkim ugovorima. Ograničenja ili čak ukidanje bilo kojeg prava potrošača te pravo na potpunu restituciju treba biti propisano jasnim i nedvosmislenim odredbama Zakona i imati razumnu svrhu. Svako drugo tumačenje odredbi koje bi u konačnosti možda moglo ograničavati prava potrošača na potpunu restituciju mora biti

restriktivno i stav je ovog suda da ako je zakonodavac smatrao da konverzijom CHF kredita potrošači trebaju izgubiti pravo na potpunu restituciju, kao posljedicu nepoštenosti pojedinih ugovornih odredbi osnovnog Ugovora o kreditu tada je to zakonodavac trebao jasno i nedvosmisleno propisati odredbama ZID ZPK/15. Kako zakonodavac to nije učinio tada i ne postoji pravna osnova u smislu odredbe Zakona, a koja bi opravdavala stav da su potrošači koji su konvertirali CHF kredite izgubili potpuno ili djelomično pravo na potpunu restituciju. Upravo je iz odredaba ZID ZPK/15 moguće utvrditi da iste reguliraju konverziju, a ne restituciju i onda s obzirom da je predmet reguliranja ovog Zakona konverzija, a ne restitucija, nedvojbeno treba zaključiti da ovaj Zakon ne sadrži bilo koju odredbu iz koje bi se moglo utvrditi da je konverzijom kredita potrošač izgubio pravo na potpunu restituciju ili da je to njegovo pravo ograničeno. Analizirajući odredbe ZID ZPK/15 razumno se može zaključiti da svrha donošenja ovog Zakona nije restitucija i saniranje ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi osnovnog Ugovora o kreditu već zaštita potrošača koji su sklopili Ugovore o kreditu u valuti CHF ili su vezani za tu valutu od promjenjivog tj. rastućeg tečaja CHF. Ako bi sud prihvatio da potrošači koji su konvertirali kredite nemaju pravo na potpunu restituciju, bez obzira što o tome ne govori nijedna odredba Zakona postavlja se pitanje koji bi razlozi opravdavali takvo, prema njima, ipak diskriminirajuće postupanje. U tom pravcu treba istaći i da je ipak potpuno neprihvatljivo da npr. potrošač koji je podigao kredit 2006., kao i tužitelj, ali isti nije konvertirao ili čak potrošač koji je kredit podigao u EUR ili uz valutnu klauzulu u EUR ima pravo na potpunu restituciju, a tužitelj koji je kredit konvertirao to pravo uopće nema ili mu je isto ograničeno. Nejasno je i zašto bi tužitelj koja je konvertirao kredit, u slučaju nepostojanja potpune restitucije ili ograničenja, trebala biti u slabijoj pravnoj poziciji od ostalih tj. drugih kategorija potrošača. U ovom sporu je ključno bilo odgovoriti na pravno pitanje, a u pravcu imaju li potrošači koji su kredit konvertirali pravo na potpunu restituciju ili takvo pravo nemaju. Ocjena je ovog suda da potrošači koji su kredit konvertirali imaju pravo na potpunu restituciju jer to pravo nijednom odredbom Zakona nije ukinuto, ograničeno ili dokinuto. Dakle, nema razloga koji bi mogli opravdati postupanje prema kojem potrošači koji su konvertirali kredite stvarno imaju manju razinu zaštite potrošačkih prava i koja im ne omogućavaju ostvarivanje temeljnog potrošačkog prava tj. prava na potpunu restituciju, dok svi ostali potrošači, neovisno o tome dali su dizali kredite u drugim valutama ili nisu uopće konvertirali CHF kredite, to pravo imaju u punom obimu.

20. Nije u pravu tuženik koji ističe da tužitelj nema pravni interes postavljati bilo kakav zahtjev prema tuženiku. Ocjena je ovog suda da tužitelj ima pravo postavljati i deklaratorni i kondemnatorni tužbeni zahtjev prema tuženiku. Naime, odredbom članka 328. ZOO/05 propisano je da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, a kada se ova odredba dovede u vezu s procesnom odredbom članka 187. stavak 3. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 - u daljnjem tekstu: ZPP), a koja odredba regulira mogućnost isticanja deklaratornog zahtjeva za utvrđenjem postojanja ili nepostojanja pravnog odnosa, a koji je između stranaka sporan, tužitelj ima pravni interes za podnošenjem tužbe na utvrđenje jer potpisani Sporazum o konverziji temeljem odredbi ZID ZPK/15, a kojim su izmijenili kao ugovorne stranke osnovni Ugovor o kreditu u pogledu valutne obveze i iznosa glavnice koja je ostala neotplaćena, ne znači da je tužitelj kao korisnik kredita izgubio pravni interes zahtijevati utvrđenje ništetnosti pojedinih odredbi Ugovora o kreditu. Vrhovni sud Republike Hrvatske je u svojim odlukama

poslovni broj Rev-2868/2018 od 12. veljače 2019., Rev-809/2021 od 21. prosinca 2022., Rev-18/2018 od 26. svibnja 2020. i Rev-1070/2019 od 21. prosinca 2022., upravo zauzeo takvo pravno shvaćanje pa je ovaj sud u obvezi isto cijeniti upravo na taj način.

21. Iako između stranaka nije sporno da će utvrđeni iznos preplate od 5.800,29 EUR biti nakon konverzije korišten za namirenje budućih anuiteta (članak 6. Sporazuma o preplati) potrebno je istaći da navedeni iznos preplate nije posljedica restitucije i vraćanja onog što je dano u ispunjenju odredbi Ugovora za koje se utvrdilo da su nepoštene. To znači da postojanje preplate i manjka nije posljedica restitucije uzrokovane nepoštenim odredbama u Potrošačkom ugovoru već je postojanje istih zapravo posljedica matematičkog obračuna tj. preračunavanja – konverzije kredita iz jedne valute u drugu na točno određeni dan, a što znači da zbog različitih parametara izračuna kao što su tečaj, kamatna stopa, uredno ispunjavanje kreditnih obaveza i slično, nužno dolazi do postojanja određene razlike u novcu (preplate ili manjka). Međutim, iako je postojanje preplate posljedica konverzije a ne restitucije to znači da iznos preplate koji je utvrđen u postupku konverzije sud prilikom odlučivanja o restitucijskog zahtjevu, zbog nepoštenosti odredbe osnovnog Ugovora o kreditu treba zanemariti. Dakle, ovaj sud ocjenjuje da novčani iznos preplate ne može dva puta biti vrednovan potrošaču i to najprije kroz potpuno neposredno vraćanje preplate ili manje buduće anuitete konvertiranog Ugovora o kreditu (članak 19.c stavak 1. točka 5. ZPK/03), a drugi puta kroz restituciju u slučaju postojanja nepoštenih odredbi Ugovora o kreditu, a prema članku 323. stavak 1. ZOO/05 u svezi s člankom 87. stavak 1. ZZP/03, a jer bi takvim postupanjem potrošač dva puta stekao isti novčani iznos. Ovakav stav sud temelji na odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-1096/2022-2 od 8. studenog 2022.

22. Dakle, sklapanjem Sporazuma o konverziji 8. prosinca 2015. tužitelj nije izgubio pravo na isticanje nepoštenosti i ništetnosti osnovnog Ugovora o namjenskom kreditu koji je kao korisnik kredita zaključio s tuženikom kao kreditorom 9. kolovoza 2006. Također, sklapanjem Sporazuma o konverziji tužitelj nije izgubio pravo na potpunu restituciju jer je odredba Ugovora o namjenskom kreditu od 9. kolovoza 2006. (članak 7.) a u kojem je ugovorena valutna klauzula nepoštena, a posljedično tome je i ništetna.

23. Saslušan na glavnoj raspravi od 27. travnja 2026. tužitelj je istakao da je Ugovor o namjenskom kreditu zaključio 9. kolovoza 2006. radi adaptacije kuće koja je u vlasništvu njegovog oca i radi zatvaranja ranijeg stambenog kredita kojeg je imao kod tuženika. Pri dolasku u banku, a nakon što je predložio da mu se odobri iznos u valuti EUR ili HRK službena osoba banke mu je odmah priopćila da banka odobrava stambene kredite, a da je bolja varijanta zaključiti mu Ugovor u valuti CHF zbog toga što je kod odobravanja takvog kredita manja kamata. Napomenuo je tužitelj da je njegova početna rata iznosila oko 3.000,00 HRK, a kada je dosegla iznos od 4.700,00 HRK i to je bila najveća rata u otplati, tada je odlučio prihvatiti tu konverziju, sve kako bi banci mogao uredno u nastavku otplaćivati kredit. Što se tiče sklapanja Dodatka osnovnom Ugovoru tj. Sporazuma o konverziji, tužitelj je istakao da nije imao nekog izbora jer da mu je rečeno da Dodatak može ili prihvatiti i potpisati ili ne prihvatiti. Kao diplomirani ekonomist, iskazao je tužitelj, poznat mu je pojam valutne klauzule.

24. Nema dvojbe da je odredba o valutnoj klauzuli uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja i zato je ta odredba vezano za valutnu klauzulu i nepoštena, a time i ništetna. Dakle, tuženik je trebao dokazati da se u spornoj odredbi Ugovora pojedinačno pregovaralo, a kako to nije dokazao tada poklanjajući vjeru tužitelju sud utvrđuje da tužitelj nije bio informiran o posljedicama ugovaranja valutne klauzule. U svezi s prigovorom tuženika da je bilo dopušteno ugovaranje valutne klauzule u navedenom Ugovoru o namjenskom kreditu, a jer da je to propisano odredbama članka 22. i 26. ZOO/05 treba istaći da tuženik nije postupao u skladu s načelom savjesnošću i poštenja. Ovo stoga što dopuštenost ugovaranja valutne klauzule ne isključuje primjenu odredbi ZZP/03 te i mogućnost da odredba Ugovora bude nepoštena i posljedično tome i ništetna. Upravo utvrđujući da se o spornoj ugovornoj odredbi nije pregovaralo i da ista protivno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, navedena odredba je nepoštena u smislu članka 81. stavak 1. ZZP/03 i onda tvrdnja tuženika o dopuštenosti ugovaranja valutne klauzule i promjenjive kamatne stope ne može utjecati na pravilnost utvrđenja ovog suda da je navedena odredba nepoštena, a time i ništetna.

25. Nije u pravu tuženik kada ističe da u ovom sporu tužitelj ne može isticati utvrđenja iz kolektivnog spora jer je odredbom članka 502.c ZPP-a propisano da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozivati na pravna utvrđenja iz kolektivnog spora. Tumačeći ovu odredbu teleološki, imajući u vidu svrhu postupka povodom tužbe za zaštitu kolektivnih prava i interesa, te cijeneći svrhu podnošenja tužbe u postupku kolektivne pravne zaštite, kao i cjelokupne Glave XXXII-a treba zaključiti da se presuda iz kolektivne pravne zaštite ne odnosi samo na postupke naknade štete jer je izmijenjenom odredbom članka 107. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj: 70/19) naprijed rečena odredba članka 502.c ZPP-a izmijenjena na način da je izričito propisano da se vezanost presudom donijetom u postupku kolektivne pravne zaštite odnosi i na posebne parnice koje su pokrenute radi isplate.

26. Na temelju svega naprijed iznesenog, ocjena je ovog suda da sklapanjem Sporazuma o konverziji tj. sklapanjem Dodatka Ugovoru o kreditu od 8. prosinca 2015. tužitelj nije izgubio pravo potraživati eventualno preplaćene iznose temeljem nepoštene odredbe osnovnog Ugovora o namjenskom kreditu u odnosu na valutnu klauzulu u CHF, ali s naprijed istaknutim pravnim shvaćanjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske (Rev-1096/2022-2 od 8. studenog 2022.) također treba istaći da preplata koja je priznata konverzijom ne može biti kumulirana s preplatom koja proizlazi iz nepoštene i ništetne odredbe osnovnog Ugovora o namjenskom kreditu do dana konverzije. To znači da tužitelj ima pravo na iznos eventualne preplate temeljem ništetne odredbe o valutnoj klauzuli umanjen za priznati iznos preplate u konverziji.

27. Na glavnoj raspravi održanoj 27. travnja 2026. sud je osim saslušanja tužitelja u svrhu dokazivanja, kao zadnjim izvedenim dokazom, prethodno izvršio uvide u Ugovor o namjenskom kreditu od 9. kolovoza 2006. koji su zaključili kreditor Privredna banka Zagreb d.d. i Borislav Banjanin tj. tužitelj kao korisnik kredita, izvršio uvid u Dodatak ugovoru o kreditu tj. u Sporazum o konverziji od 8. prosinca 2015. i pročitao pisani nalaz i mišljenje financijsko-knjigovodstvenog vještaka mr.sc. Filipa Tolića.

28. Na temelju ovako izvedenih dokaza, savjesnom analizom svakog dokaza zasebno, svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata čitavog dokaznog postupka, sud je u smislu odredbe članka 8. ZPP-a utvrdio kao dokazane činjenice iznesene u tužbi.

28. Na temelju pisanog nalaza i mišljenja vještaka Filipa Tolića, a prethodno vršeći uvide u Ugovor o namjenskom kreditu broj: 9011772333 od 9. kolovoza 2006. i Dodatak Ugovoru o kreditu od 8. prosinca 2015. nedvojbeno je utvrđeno da su tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor sklopili 9. kolovoza 2006. Ugovor o namjenskom kreditu za zatvaranje ranijeg kredita i adaptaciju kuće, a tužitelju je odobren kredit u iznosu od 107.755,00 CHF, na rok otplate od 240 mjeseci, a sve obračunato prema srednjem tečaju banke na dan plasmana tj. isplate kredita i otplate kredita na dane plaćanja i mogućih obračuna. Početno je ugovorena promjenjiva redovna kamatna stopa i početno je primjenjivana od 4,15 % godišnje. Vještak je istakao da je vještačenje utemeljio na dokumentaciji koja se nalazi u sudskom spisu te i dokumentaciji koju je zaprimio od tužitelja a to je Početni plan otplate, Plan otplate i Knjigovodstvena kartica kredita, a nakon što mu je postavljen nalog iz rješenja ovog suda poslovni broj P-117/2023-8 od 4. ožujka 2026. vještak je u mišljenju utvrdio u Tablici broj 3. razliku na okolnosti eventualnog postojanja razlike između priznatog iznosa preplaćenih rata kredita u postupku konverzije Ugovora o kreditu i plaćenih rata kredita po Ugovoru o kreditu od 9. kolovoza 2006. i Dodatku Ugovoru o kreditu od 8. prosinca 2015. Utvrdio je da je navedena razlika nastala zbog više plaćenog po kreditu zbog primjene tečaja CHF na dan otplate kredita u odnosu na tečaj CHF koji je bio na dan korištenja kredita. Istakao je kako je tužitelj na dan 30. rujna 2015. (do konverzije) više platio novčanih sredstava tuženiku u iznosu od 67.339,77 HRK ili 8.937,55 EUR, a to je razlika tečaja za CHF kojeg je tuženik primijenjivao prilikom plaćanja svakog anuiteta u HRK, naspram tečaja za CHF na dan korištenja kredita. Vještak je po mjesecima i ukupno novčane iznose prikazao u Tablici broj 3. i obrazložio da je do navedenog iznosa došao na način da je početno ugovoreni anuitet po tečaju na dan korištenja kredita (mjesečni anuitet od 3.073,30 HRK) oduzeo od početno ugovorenog anuiteta po tečaju na dan plaćanja kredita. U Tablici 4. je sačinio Specifikaciju preplaćenog iznosa po razlici u tečaju CHF (po mjesecima i ukupno) i u toj Tablici se može utvrditi da je tužitelj platio u HRK više novčanih sredstava u iznosu od 67.339,77 HRK odnosno 8.937,55 EUR. U Tablici 5. je sačinio Specifikaciju potplaćenih iznosa po razlici u tečaju u CHF i prema izračunu "potplaćenog" iznosa po razlici u tečaju proizlazi da je tužitelj na dan 30. rujna 2015. manje platio iznos od 2.406,58 HRK ili 319,41 EUR. Ovi iznosi kao manje plaćeni su nastali jer je po navedenim plaćanjima tečaj CHF bio niži od tečaja CHF na dan korištenja kredita. Vještak je istakao da je prilikom izračuna konverzije utvrđena preplata u iznosu od 5.654,29 EUR odnosno to je razlika između broja uplaćenih iznosa po kreditu u CHF preračunatih u EUR po srednjem tečaju HNB na dan uplate i zbroja rata / anuiteta po kreditu u EUR u skladu s Otplatnim planom za kredit u EUR. Kada se od ukupno preplaćenog iznosa od 8.937,55 EUR oduzme preplaćeni iznos od 5.654,29 EUR tada se dobije iznos preplate od 3.283,26 EUR.

29. Nalaz i mišljenje vještaka sud prihvća u cijelosti kao argumentiran, stručan i detaljan.

30. Tužitelj ima pravo zahtijevati preplaćene novčane iznose i to sukladno odredbi članka 323. stavak 1. i članka 1111. ZOO/05 jer opravdano zahtijeva one novčane iznose koje je tuženik primio na temelju ništetne ugovorne odredbe tj. zahtijeva novčane iznose koji čine razlike između plaćenih anuiteta i između anuiteta obračunatih prema početno ugovorenom tečaju CHF kroz cijelo vrijeme otplate kredita tj. zaključno do zaključenja konverzije.

31. Naime, odredbom članka 323. stavak 1. ZOO/05 propisano je da u slučaju ništetnosti Ugovora svaka ugovorna strana treba vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva Ugovora dok prema odredbi članka 1111. ZOO/05 kada dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili Zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće naknaditi vrijednost postignute koristi. Prema stavku 2. pod prijelazom imovine razumijeva se i stjecanje koristi izvršenom radnjom, a prema stavku 3. ovog članka obveza vraćanja odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kada se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala.

32. Tuženik je neosnovano stekao pojedinačne novčane iznose i onda tužitelju pripada na svaki pojedinačno utvrđeni novčani iznos zatezna kamata od dana uplate viška novčanih sredstava pa sve do isplate, a sukladno odredbi članka 1115. ZOO/05 jer je tuženik bio nepošteni stjecatelj novčanih sredstava. Stopa zatezne kamate na dosuđene pojedinačne iznose do 31. prosinca 2007. temelji se na Uredbi o visini stope zatezne kamate ("Narodne novine" broj: 153/04), a nakon toga sukladno odredbi članka 29. stavak 2. ZOO/05, a od 1. kolovoza 2015. temelji se na odredbi članka 3. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj: 78/15), članku 2. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj: 114/22 i 155/23) i članku 1. Uredbe o izmjeni Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj: 156/22).

33. Tuženikov prigovor zastare novčane tražbine nije osnovan jer je tužbu tužitelj podnio 4. svibnja 2023., a početak zastare je valjalo računati od 14. lipnja 2018. jer je Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci prihvatio u cijelosti stajalište Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., a kojom presudom je u bitnom utvrđeno da su ništetne odredbe Ugovora o potrošačkom kreditiranju – Ugovori o kreditu na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije toga i prije zaključenja predmetnih ugovora trgovci nisu potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti te su time povrijedili odredbe tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača. Naime, na temelju iste činjenične osnove tužitelj je tražio isplatu određenih novčanih iznosa nakon provedenog vještačenja. To su okolnosti koje su nastale nakon podnošenja tužbe i onda je sud dopustio preinaku postavljanjem restitucijskog zahtjeva jer tužitelj bez svoje krivnje nije mogla do zaključenja prethodnog postupka odrediti točnu visinu tužbenog zahtjeva. Ako sud ne bi dopustio preinaku tužbe, a koja je uslijedila specificiranjem tužbenog zahtjeva nakon provedenog vještačenja, tužitelju bi bilo nametnuto ograničenje prava na pristup sudu koje pravo je jedan od vidova (pravo na sud) sadržanog u pravu na pravično suđenje zajamčeno odredbom članka 6. Konvencije za zaštitu ljudskih prava ("Narodne novine" - "Međunarodni ugovori" broj: 18/97, 6/99 – Pročišćeni tekst 8/99 – Ispravak 14/02, 1/06). Treba istaći da u

konkretnom slučaju preinaka nije utjecala niti na dužinu trajanja postupka pa je iz tih razloga sud dopustio preinaku.

34. Preostali dio tužbenog zahtjeva (točka III iz podneska od 2. travnja 2026.) valjalo je odbiti kao neosnovan jer tužitelj ne može zahtijevati zateznu kamatu na pojedinačne preplaćene novčane iznose po osnovi restitucijskog zahtjeva te i na pojedinačno utvrđene novčane iznose utvrđene prilikom konverzije jer se navedeni zahtjevi ne mogu kumulirati tj. ne mogu se kumulirati zahtjev tužiteljice temeljem restitucije zbog nepoštenosti i ništetnosti odredbe o valutnoj klauzuli i iznos preplate koji je utvrđen prilikom konverzije.

35. Odluka o trošku temelji se na odredbi članka 154. stavak 1. ZPP-a, jer je tužitelj u cijelosti uspio u parnici pa je sud pravilno primjenjujući Tarifu o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj: 138/23) tužitelju priznao izdatke koje je imao jer joj je opunomoćenik – odvjetnik sastavio tužbu, očitovao se na dani odgovor na tužbu u podnesku od 30. siječnja 2025., dostavio sudu podnesak sa uređenim tužbenim zahtjevom 2. travnja 2026. te nazočio pripremnom ročištu na dan 6. veljače 2025. i glavnoj raspravi od 27. travnja 2026. Prema utvrđenoj vrijednosti predmeta spora za sastav tužbe odvjetniku pripada nagrada u iznosu od 100 bodova (Tbr. 7. točka 1. OT) a kako je vrijednost boda 2,00 EUR (Tbr. 54. OT) tada je odvjetniku valjalo priznati nagradu u istom iznosu i za sastav podneska od 26. siječnja 2025. (Tbr. 8. točka 1. OT) kao i za podnesak od 20. srpnja 2025. Za nazočnost pripremnom ročištu od 6. veljači 2025. i glavnoj raspravi od 27. travnja 2026. odvjetniku je priznata nagrada temeljem Tbr. 9. točka 1. OT u iznosu od po 200,00 EUR. Opunomoćenik tužitelja je nazočio i ročištu za donošenje i objavu presude na dan 14. svibnja 2026., pa mu je priznata nagrada temeljem Tbr. 9. točka 3. OT u iznosu od 50 bodova ili 100,00 EUR. Kako je odvjetnik obveznik plaćanja PDV-a po stopi od 25 % tada mu je na osnovicu od 1.100,00 EUR priznat PDV u iznosu od 275,00 EUR pa je ukupan trošak zastupanja utvrđen iznosom od 1.375,00 EUR. Tužitelj je platio trošak vještačenja iznosom od 398,17 EUR pa je ukupan izdatak tužitelja utvrđen iznosom od 1.773,17 EUR i taj novčani iznos joj je dosuđen sa zateznom kamatom jer je istu zahtijevao od donošenja presude pa do isplate sukladno odredbi članka 151. stavak 3. ZPP-a

36. Zbog iznesenih razloga odlučeno je kao u izreci.

U Požegi, 14. svibnja 2026.

Sudac:
Ljubomir Mirković

Uputa o pravu na žalbu

Protiv ove presude dozvoljena je žalba. Podnosi se ovome sudu pismeno u roku od 15 dana od dana primitka presude. O žalbi odlučuje županijski sud.

Dna:

1. Odvjetnik Velimir Galić, Dragutina Lermana 6, 34000 Požega
2. Odvjetnica Lucija Novak, Domagojeva 18, 10000 Zagreb

Broj zapisa: **9-30888-04b31**

Kontrolni broj: **077e7-e3bfc-38419**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Požegi** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.